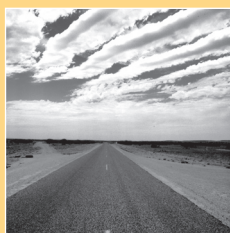

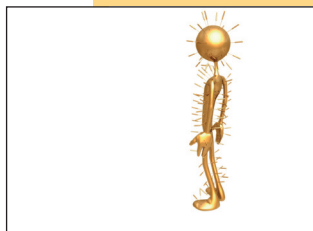
Z ráje do ráje

JAKOU CENU MÁ -
MŮŽE MÍT -
SYN?

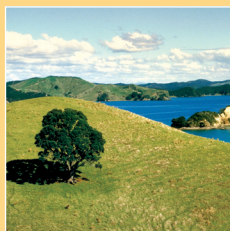

Cesta do
Boží říše

Imunita pro
každého

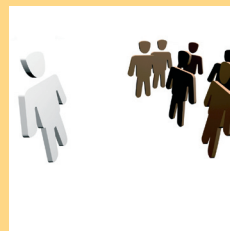
Akupunktura
– jen změř
jehel?

Vstup do
zaslíbené
země

Malý kazatel

Nová to-
lerance a
výchova

Boj kultur

Osudná vzpoura na hranici Kanánu

Armin Krakolinig

Z úvodníku posledního čísla si připomeneme tragickou událost dvanácti zvědů, vyslaných Mojžíšem do země, kterou Bůh svému národu zaslíbil. Zaslíbení v nich mělo probudit touhu získat zem do svého vlastnictví. Bůh byl připraven jim tuto zemi darovat. Ale národ se rozhodl, že nebude poslouchat kladné hodnocení a povzbuzování Jozueho a Kálefa, nýbrž uposlechl deset nevěrných, pochybujících a duchem vzpoury posedlých zvědů. Přitom to byli zodpovědní muži, postavení do vedení rodů.

Co říkal Jozue a Kálef? 4M 14,8-9: „*Bude-li Hospodin laskav na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujete se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich.*“

Před několika měsíci udělal Bůh smlouvu se svým lidem na Sinaji a ujistil Mojžíše: 2M 34,10: „*Kterýžto řekl: Aj, já učiním smlouvu přede vším lidem tvým. Učiním divné věci, kteréž nejsou učiněny na vsi zemi a ve všech národech, a viděti bude všecken lid, (mezi nimiž jsi) skutky Hospodinovy; nebo hrozné bude to, což já učiním s tebou.*“ Mnozí křesťanští autoři a teologové se zamýšleli nad tím, jaký nádherný plán měl s Izraelci Bůh a co by Izrael mohl tehdy prožít, kdyby Bohu důvěřoval a vydal se dál na cestu do zaslíbené země.

„*Poučení z této zprávy platí i pro nás. Bůh připravil cestu svému národu. Izraelští byli docela blízko zaslíbené země. Ještě maličko a byli by vstoupili do Kanánu. Sami si zaviniili, že se cesta tak prodloužila. Kdyby důvěřovali Bohu, šli by přímou cestou, Bůh by šel před nimi.*“ (GLB 30.3.1103, EGW)

„*Kdyby následovali všechna Kristova naučení, která dostali prostřednictvím ohnivého sloupu, byli by Izraelští schopni předstoupit před všechny národy Země a oslavit Boha. Jeruzalém by nemusel být zničen. Národ pohrdl Božími příkázáními, i když měl možnost podle nich žít.*“ (Dopis 105, 1849 EGW)

„*Kdyby byla v následujících staletích vážně brána rada z 5M 31,12.13, jak jinak by mohly vypadat dějiny Izraele! Jen když si národ váží Božího svatého slova a ochraňuje ho v srdci, může doufat, že splní Boží plán.*“ (PK, str. 325 EGW, v něm.)

Na izraelském národě chtěl Bůh ve Starém zákoně okolním národům ukázat, jaké úroveň může dosáhnout lid nebo jednotlivec, když spolupracuje s Bohem v naději na své vykoupění. Současně ale také nechával pohany jít svojí vlastní cestou, aby ukázal, jak hluboko může klesnout národ nebo jednotlivec bez Boha. Sk 14,16: „*Kterýžto za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po cestách svých.*“ Je zcela zřejmé, co chtěl Bůh dosáhnout srovnáním obou možností. Člověk vybavený svobodnou vůlí se měl nadchnout pro správné rozhodnutí, naproti tomu na nesprávném rozhodnutí je celému vesmíru ukázáno působení zla. 1K 4,9: „*Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.*“

Jak měl být tento plán proveden?

V biblickém komentáři v úvodu ke knize Proroci a králové čteme: „*Bůh dal svému lidu bydlíště v zemi Kanán, dnešní Palestině, uprostřed jiných národů, aby vydal svědectví o Jeho laskavosti a velikosti. Chtěl, aby se Izrael stal největším národem, mezi všemi ostatními národy na zemi, (5M 28,1; PK 280) aby přivedl pohany k mesiášské naději a tím k pravému Bohu. Zaslíbil dát svému lidu požehnání materiální i duchovní (5M 4,6-9; 7,12-15; 28,1-14), aby tím upozornil pohany na pramen tohoto požehnání. (Mal. 3,10-12) V tomto směru měl být Izrael spásou pro celý svět.*“

Některá z požehnání, která chtěl Bůh dát svému lidu:

1. Duchovní a tělesné zdraví (2M 15,26; 5M 7,12.13.15)
2. Hojnost na poli i ve stáji (5M 7,13; 28,2-8; Mal 3,8-11)
3. Blahobyť (5M 8,17.18.; 28,11-13)
4. Národní velikost (5M 4,6-8; 7,6; 7,14; 28,1; Jozue 33,9; Mal 3,12)

Všechna tato požehnání měla vzbudit pozornost a zájem pohanů o Izraelský národ a měla je přivést k Bohu. (GC 220; Iz 49,18; Ž 102,22.23)

Jak nádherný to byl plán! Byl tak účinný, že i když Izrael selhal, tak se okolní národy dověděly o příchodu Mesiáše. (Mt 2,1) Čeho by mohli dosáhnout, kdyby národ Izraelský zůstal věrný Božímu plánu? Celý svět by očekával na příchod Mesiáše.

Jaká nádherná zaslíbení měl Bůh pro Izrael, ale co způsobila nevěra, neposlušnost, vzpoura a odvrácení? Ze zaslíbení se již ve starozákonní době stal pravý opak, protože národ se většinou vzpouzel proti Bohu a Jeho prorokům a dokonce je i zabíjel. O několik staletí později k nim Bůh poslal svého milovaného Syna v naději, že s Ním neudělají totéž, co udělali s proroky. Mt 21,36.37: „*Opět poslal jiných služebníků více nežli prve. I učinili jim též. Naposledy pak poslal k nim syna svého, říka: Ostýchati se budou syna mého.*“

Ježíš ale zaplakal nad vyvoleným městem pokoje, když do něj se slávou vjížděl na svátek Paschy, jako král Izraelitů a vesmíru a krátce před svou smrtí. Jak zněla Jeho slova plná bolesti, čteme u „Mt 23,28: „*Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní jste pokrytství a nepravosti.*“

Tato nepřijemná pravda jim byla takto otevřeně řečena, a toho, jehož před několika dny oslavovali, nechali ve slepé nenávisti přibít na kříž. Kristus se všemu pokorně podvolil protože věděl, že mnoho lidí v Izraeli a na celém světě pozná ovoce nenávisti a pýchy až pocítí nekonečnou lásku a odpuštění laskavého a milosrdného Boha.

Bůh ve své moudrosti volil vždy cestu dobrovolnosti, lásky, pravdy, spravedlnosti a pokory, aby zvítězil nad zlem, nespravedlností, lží, násilím, závistí a nenávistí. Protože to tehdy nechtěli pochopit lidé vyvolené národa, stala se strašná oběť Ježíše lidstvu nejen požehnáním, ale také prokletím! Odmítnutím a ukřižováním Ježíše, se vyvolený národ otevřeně postavil ve své slepotě proti Bohu a svému vlastnímu Vykupiteli a Mesiáši, a provedl s Ním to, před čím již proroci dávno varovali. (Iz 53, Da 9,26).

Jaký následek má odmítnutí Mesiáše pro Židy a také pro světové dějiny, se dočteme v následujících řádcích.

„*Téměř po čtyřicet let od chvíle, kdy Ježíš předpověděl zkázu Jeruzaléma, odkládal Pán své soudy nad městem a národem. Boží shovívavost vůči lidem, kteří odmítli evangelium a zavraždili Jeho Syna, byla obdivuhodná. Boží jednání s židovským národem je představeno v podobenství o neplodném stromu. V tomto podobenství byl vysloven rozkaz „Vytni jej!“ Proč i tu zemi darmo kazí?“ (Luk. 13,7; GK 24)*

„*Izrael se však odvrátil od svého nejlepšího Přitele a Pomocníka. Pohrdl nabídkami Jeho lásky, odmítnul Jeho rady, Jeho varování zesměšnil. Rychle plynul čas naděje a odpuštění. Kalich Božího, tak dlouho odkládaného hněvu se téměř naplnil ... Ten, kdo jediný je mohl zachránit před trestem který jim hrozil, byl zlehčován, pomlouván, zatracován a v krátké době měl být ukřižován. Až bude Kristus viset na golgotském kříži, skončí období, v němž se Izrael těšil Boží přízni a požehnáním.*“ (GK 21)

Tak se vyplnila předpověď proroků a splní se i to, co bylo již dávno předpovězeno naším milujícím Bohem. On však nenechává svět bez varování. Také tento článek, který máte před sebou, chce vás, vaše rodiny, přátele, bratry ve víře, sousedy a spolupracovníky vyzvat k přijetí Ježíše, který může přinést pokoj a život do všech srdcí.

© broker - FOTOLIA

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	Osudná vzpoura na hranici Kanánu Armin Krakolinig	úvodník
4	Jakou cenu má - může mít - syn? Ján Kováčik	téma
7	Malý kazatel pravdivý příběh pro děti i dospělé	dětem
8	Vstup do zaslíbené země Ellen G. White	dějiny
10	Černé, bílé nebo šedé? Moris L. Venden	pilíře víry
13	Imunita pro každého Tomáš Kábrt	osmé přikázání
14	K zamyšlení	
15	Drobnosti	
16	Akupunktura – jen změť jehel? M. Heide	kult
19	To nic není V. Gajdošíková	báseň
20	Nová tolerance a výchova Jaroslav Juřica	série
22	Cesta do Boží říše Daniel Samuel	Ježíš vítězí
24	Boj kultur Jaroslav Juřica	našim čtenářům

»Hleďtež tedy, abyste činili, jakž
přikázal vám Hospodin Bůh váš;
neuchylujte se na pravo ani na levo.«

5.Mojžíšova 5,32

JAKOU CENU MÁ - MŮŽE MÍT - SYN?

J. KOVÁČÍK

Někomu se může zdát otázka, která je uvedena v názvu článku divná. Nejlépe ji ovšem pochopí rodiče, kteří ztratili svého syna, kterého milovali a v něm skládali své naděje. Rozeberme si tuto otázku ve světle Božího slova, které nám dá hlouběji nahlédnout do nitra těch, kteří se jen tak se ztrátou syna smířit nedokázali.

Výraz „syn“ se v Bibli vyskytuje nesčíslněkrát, a to jak ve Starém zákoně, tak i v Novém. Snažil jsem se sčítat podle biblické konkordance a zjistil jsem, že toto slovo se tam vyskytuje více než pět set krát! Na příklad: „Naši synové ať jsou jako štěpy, když nabývají sil ve své mladosti ...“ (Josef Kunický). Synu můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluj“ (Ř 1,10)

V izraelské rodině měl především prvorozený syn, velice důležité postavení. Z dědictví po otci měl obdržet až dvojnásobný díl toho, co ostatní bratři. Mimo to, otec před smrtí pro něho vyprošoval od svatého Boha mimořádná požehnání. V knize Genesis máme zaznamenáno jedno požehnání, které Izák vyslovil nad Jákobem. Mělo ovšem patřit Ezauovi, který byl prvorozený: „Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilí a vína. Nechť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečil tobě, nechť jsou zlořečení, a kdo by dobrořečil tobě, požehnání“ (1M 27,28.29).

Prvorozený syn měl být především dědicem a nositelem duchovních hodnot, výsad, ale i povinností, které přecházely z otce na něj:

„Z náboženského charakteru izraelské rodiny vyplývá jednak mimořádné postavení otce jako obětovníka a prostředníka mezi Bohem a ostatními členy rodiny, a pak obdobné postavení prvorozeného syna, který zaujal otcovo místo po jeho smrti včetně všech náboženských povinností.“ (Bibl.slovník, Kalich Praha).

Z uvedeného textu vidíme, jakou hodnotu (cenu) měl syn v židovské rodině. Nyní nahlédneme do dvou domácností a zjistíme, jak si otcové cenili svých synů.

JOSEF, syn patriarchy Jákoba

Přesto, že Jákob měl ještě 11 dalších synů, Josefa miloval nejvíce, i když nebyl prvorozený. Oblékal ho jako nějakého prince. Písmo říká, že mu pořídil „sukni proměnných (pestrých) barev“ (1M 37,3) Poznámka: Jaké oblečení to bylo? Dočetl jsem se, že to byla tunika, která sahala až ke kotníkům a byla utkaná z nejrůznějších barevných nití.

Z jakého důvodu Jákob tak jednal? Bible odpovídá: „Neboť ve stáří svém zplodil jej ...“ (tamtéž). Ale i proto a snad zvláště proto, neboť byl synem milované Ráchel, za kterou v syrské zemi, u svého strýce Lábana, otročil 14 let! Dokážeme to pochopit?

Foto: Fotolia

Pro tato privilegia a zvláštní sny, které Josef v domě svého otce vyprávěl, si u svých bratrů vysloužil nenávisť. Ve svých srdcích plánovali mstu. Příležitost se naskytla, když jej otec jednoho dne poslal za nimi do Sichem, kde pásli stáda. Měl je navštívit a zjistit jak se jim vede.

V Sichem je ovšem nenalezl. Když tam po nich pátral, neznámý muž, se kterým se setkal mu řekl, že odešli do Dothain. Šel je tedy hledat tam.

Když je nalezl a přišel až k nim, vrhli se na něj s tím, že ho zabijí. Jeden z nich, Ruben, je však od tohoto hrozného činu odradil. Uvrhli ho zatím alespoň do nějaké jámy a když se naskytla příležitost, prodali jej kolemjedoucím karavanním obchodníkům za 20 stříbrných peněz. Jak dlouho byl Josef v jámě, Písmo nám nic neříká.

Nyní bylo třeba tento čin nějak zamaskovat. Vždyť přece Jákob čekal návrat svého syna a jistě, když se nevracel v předpokládaný čas, byl zneklidněn. Nádhernou sukni, kterou s Josefa po příchodu ztrhli, namočili v krvi zabitého kozla a poslali ji (po někom) otcí s jízlivou otázkou:

„Otče, podívej se na tuto sukni, jestli nepatřila tvému synovi, Josefovi. Nalezli jsme ji. Snad se stal obětí dravé zvěře.“

A jaká byla otcova reakce? „A poznáv ji, řekl: Sukně mého syna jest; zvěř lítá sežrala jej ...I roztrhl Jákob roucho své, a vložil na bedra svá, zármutek nesl po synu svém za mnoho dní.“ (1M 37,33.34).

Jakou cenu měl Jákobův syn, Josef? Pro bratry jen 20 stříbrných! Pro obchodníky, kteří jej prodali v Egyptě, to jistě byl dobrý obchod. A pro Jákoba? Nedal se potěšit. Žil jako bez duše! Ztratil přece svůj poklad, syna od milované Ráchel, do které se zamiloval ve chvíli, kdy se s ní setkal u studny!

ABSOLON, syn krále Davida

Podobně jako Jákob i David měl několik synů; ale o Absolonovi se dovídáme, že byl neobyčejně krásný ... Tuto skutečnost uvádí Bible: „Nebylo pak žádného muže tak krásného jako byl Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškvrněno.“ (2S 14,25).

Písmo nezamlčuje krásu mužů ani žen. Vždyť je to jeden z darů Stvořitele. Již o prvním izraelském králi Saulovi víme, že se mu v kráse nikdo nevyrovnal. (1S 9,2) O Jákobem milované Ráchel čteme, že „byla postavy pěkné a krásné tváře.“ 1M 29,17)

Něco podobného se dočteme o Abrahamově manželce Sáře (1M 12,11-14), o Rebece, manželce Izákově (1M 26,7), ale i o ženách před potopou (1M 6,2). A vůbec, jak krásní museli být Adam s Evou, když vyšli z rukou svého Tvůrce, který vložil do nich „kus“ své krásy! (1M 1,27)

Vraťme se však k Absolonovi. Od svého mládí byl hýčkán svým otcem. Dovolil mu vše, co si jeho srdce

přálo. Dokonce si mohl pořídit i „soukromou“ armádu (2Kr 15,1) Davidova láska k němu byla slepá! Z toho důvodu ani nezjistil, že si jeho syn Absolon velkou část národa naklonil na svoji stranu Istí a že zosnoval proti němu povstání, kterým chtěl nejen získat trůn pro sebe, ale i připravit otce o život.

Absolon se svými spojenci rozpoutal občanskou válku. Aby si zachránil život, opouští David královské město Jeruzalém. Utíká! Je pronásledován vlastním synem. Král, jako vrchní velitel, vydal svým věrným vojskům nařízení: „Zacházejte mi pěkně se synem Absolonem ...“ (2S 18,5)

Jenže „vojna je vojna“! Ve válce nebere ohled nikdo na nikoho. Každý chce zachránit sám sebe. Nad nepřítelem není žádného slitování. Viděli jsme to za druhé světové války, pak v bývalé Jugoslávii a nyní v Afganistanu a Iráku!...

Pak se stalo, že jeho nádherné vlasy se mu v této válce staly osudnými! Když projížděl na svém mezkou hlubokým lesem, vlasy se mu zamotaly o větev stromu; mezek běže dál a jeho pán zůstal viset mezi nebem a zemí. Krásný muž neměl na blízku žádného pomocníka. A když ho dostihli pronásledovatelé, Joáb, Davidův generál, vzal tři kopí do své ruky, kterými Absolona usmrtil. (2S 18,14)

„A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do veliké jámy a nametali na něj hromadu kamení velmi velikou ...“ (v.17). Tak smutně skončil osnovatel vzpoury v Izraeli! Tím skončila válka syna proti otcí! David jen o málo unikl některému z oštěpů Absolonovy armády, případně oštěpu hozenému Absolonovou rukou! Vzpourou proti otcí přestoupil páté přikázání „Cti otce svého ... ať se prodlejí dnové tvoji na zemi. ...“ (2M 20,12)

Když byla zpráva o smrti Absolona doručena králi, ten místo díky za záchranu života, začal naříkat: „Synu můj Absolone, synu můj Absolone! Ó, kdybych byl umřel za tebe, Absolone synu můj, synu můj!“ (2S 18,33) Jakou cenu měl Davidův syn Absolon? V očích Joába tři kopí! Ale pro otce větší než jeho vlastní život!

Vydražení syna

Četl jsem velice dojemný příběh, pojednávající o „vydražení syna“, se kterým se chci s vámi podělit!

Jeden bohatý muž se svým synem měli zálibu ve sbírání vzácných uměleckých obrazů. Jejich sbírka obsahovala vše od Picassa až po Rafaela ... Když propukl vietnamský konflikt, syn nastoupil k armádě ... Byl velice odvážný. Zemřel, když zachraňoval jiného vojáka. Když se otec dozvěděl o smrti svého syna, velice ho oplakával.

Asi za měsíc, právě před pohanskými svátky slunovratu, někdo zaklepal na dveře. V nich se objevil mladý muž, držící v rukou velký balík. Řekl: „Pane, vy mne neznáte, já jsem ten voják, pro kterého váš syn položil život.“

V ten den zachránil životy i mnoha dalším. Když mne odnášel do bezpečí, byl zasažen kulkou do srdce a ihned zemřel. Často mi o vás vyprávěl i o vaší lásce k umění.“ Pak muži podal balík se slovy: „Vím, že je to málo. Nejsem žádný velký umělec ...“

Když otec otevřel balík uviděl v něm portrét svého syna, namalovaný mladým mužem. S pohnutím si prohlížel, jak voják zachytil osobnost jeho syna. Otec se tak zahleděl do synových očí, že mu vytryskly slzy. Děkoval mladému muži a nabízel mu za obraz peníze. „Ne pane, já se nikdy nebudu moci odvděčit za to, co váš syn pro mne učinil. To je DAR!“

Pak otec pověsil obraz na římsu krbu. Kdykoliv přišla návštěva, pozval ji k portrétu svého syna a teprve pak ukázal ostatní umělecká díla. Když za několik měsíců muž zemřel, měla se konat dražba obrazů.

Dostavili se mnozí vlivní lidé, žasli nad nádhernými obrazy, které si mohli zakoupit pro svoji sbírku. Na podiu byl vystaven obraz SYNA. Dražitel uhodil kladívkem a řekl: „Začneme vydražením obrazu SYNA. Kolik kdo nabídne?“ Bylo ticho! Pak se ozval ze zadu nějaký hrubý hlas: „Chceme vidět slavné obrazy, sem s nimi!“

Vydražovatel byl vytrvalý: „Nabídne za něj někdo něco? Kdo bude první? 100, 200 dolarů?“

Pak někdo jiný nazlobeně křičel: „nepřišli jsme kvůli tomuto obrazu. Chceme vidět Van Gogha, Rembranta ... Nabízej pořádné obrazy!“

Dražitel okračoval: „SYN! Kdo chce SYNA? Konečně se ze zadu ozval hlas. Patřil dlouholetému zahradníkovi onoho muže a syna. „Dám 10 dolarů.“ Víc si nemohl dovolit, neboť byl velice chudý.

„Nabízíte jen 10 dolarů. Kdo dá 20 dolarů?“ – „Dej mu ho za 10 dolarů a ukaž nám obrazy mistrů!“

„Nabízeno je 10 dolarů. Dá někdo 20?“ Přítomní se začali rozčilovat. Oni nechtěli SYNA. Chtěli mnohem cennější investice do svých sbírek. Dražitel uhodil kladívkem a řekl: „Po prvé, po druhé, po třetí; prodáno za 10 dolarů!“

Muž sedící ve druhé řadě zakřičel: „Pojďme nyní na sbírku!“ Dražitel odložil své kladívko a řekl: „Lituji, dražba tímto skončila!“

„Co bude s obrazy?“

„Lituji, když jsem byl pověřen řídit tuto dražbu, bylo

mi sděleno tajemství podmínky, kterou jsem až do této chvíle nemohl sdělit, a to, že pouze obraz SYNA bude licitován a ten, kdo jej koupí, získá celou nemovitost včetně obrazů. Muž, který si vzal SYNA bere všechno!“ (The Anchor, Oct.-Dec. 2003)

JAKOU CENU MÁ PRO TEBE JEŽÍŠ - BOŽÍ SYN?

Před dvěma tisíci léty opustil Ježíš nebesa, aby se narodil v naší lidské bídě a stal se pak naším Vykupitelem. Trpěl za nás, byl mučen, posmíván, poplíván a podstoupil krutou smrt na potupném mučícím nástroji, kříži. Tím nám zprostředkoval úžasný dar milosti a záchrany na podkladě své lásky kterou nás miloval. Jeho láska je nezměřitelná a nepochopitelná, neboť ON sám je LÁSKA !

Ježíše a Jeho vykoupení si ceníme takovou mírou, jak velká (malá) je naše láska k Němu. Opravdoví křesťané Ježíše v každé době milovali tak, že byli ochotní pro Něj i trpět, vzdát se všeho pohodlí, jmění a ukrývat se v lesích před svými pronásledovateli. Dokonce si zvolili být psanci, odejít do vyhnanství! Nevěřící a jejich pronásledovatelé

jimi opovrhovali a považovali je za blázný. Apoštol Pavel se o tom zmiňuje: „My blázní pro Krista ...“ (1K 4,10)

Jak si ceníš Ježíše? Má pro tebe vůbec nějakou cenu? Pro Jidáše měl cenu třiceti stříbrných. Chceš jej opustit jen proto, abys jej vyměnil za věci, které svět a satan nabízí? Ceníš si více moderní hudbu, třeba ve stylu „křesťanských“ songů, které mají původ v pohanském mysticismu Keltů? Dáváš přednost výstřednímu oblékání, obnažování svého těla, ověšování se šperky, malování, TV, sportu ...?

Zamysleme se nad otázkou: Proč mnozí lidé ztratí věčný život i když si říkají křesťané? Nechtějí se vzdát svých oblíbených hříchů! Když bude Ježíš přicházet, nebude čas odhazovat oblíbené modly. Bude pozdě. Zahynou s nimi!

Ježíš je ten největší POKLAD, který se nám nabízí. On je POKLAD nevyčísitelné hodnoty, ceny! Uvědomuj si skutečnost, že kdo má SYNA má život, život věčný? (J 10,10; 11,25) Nebo tak Bůh miloval svět, že SYNA svého jednorozenného dal, aby každý, kdo věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

*Jak si ceníš Ježíše?
Má pro tebe vůbec
nějakou cenu?*

Foto: Fotolia

dětem

Malý kazatel

příběh nejen pro děti

Kazatel Lara potřásl rukou babičce, která odcházela jako poslední a zamyšleně se za ní díval. V myšlenkách se soustředil na to, jak by dokázal sebrat peníze na stavbu modlitebny, protože členové sboru se dosud scházeli v jeho bytě. Náhle pocítil jak ho někdo zatahal za šaty, a když se podíval dolů uviděl svého šestiletého chlapce Čajína. Potlačil úsměv, když viděl, že chlapec má pod paží starou Bibli a starý zpěvník, oboje bez desek, a v druhé ruce drží baterku bez baterií a žárovky.

„Tatínku, modli se za mě, jdu kázat evangelium,“ řekl Čajín. „Dobře synku.“ Kazatel Lara a Čajín poklekli a kazatel prosil, aby Ježíš poslal své anděly, aby vedli jeho malého chlapce k někomu, kdo chce přijmout Krista. Když vstali, radil kazatel Lara synovi: „Dej pozor, když půjdeš přes ulici, jdi pouze do domu, kde znáš lidi.“ Avšak dříve než domluvil, Čajín vyšel z domu a vešel hned do sousedního domu. Kazatel Lara zalapal po dechu, když viděl, že jeho malý chlapec šel do domu paní Kumové. Děti, starší lidé a dokonce i městská policie se vyhýbala jejím dveřím, neboť měla velmi zlý jazyk. Nadávala na všechna stvoření, která se k domu přiblížila.

Paní Kumová míchala jednou rukou fazole a kouřila, když uslyšela dětský hlas: „Paní Kumová, dobrý den, přestaňte kouřit a posadte se. Přišel jsem s vámi hovořit o Božím slově.“ Když žena uviděla vážnou tvář mladého chlapce, nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Něco ji přimělo odložit cigaretu a následovat Čajína do obývacího pokoje a posadit se. Čajín nejdříve zazpíval píseň „Ježíš miluje malé děti jako mne, mne, mne ... a Ježíš miluje i starší lidi jako tebe, tebe, tebe.“ Pak vyzval paní Kumovou, aby s ním poklekla k modlitbě. Paní Kumová nemohla zadržet slzy, když se malý chlapec modlil za ni a její rodinu a prosil Ježíše, aby ji zbavil špatného zvyku používat ošklivá slova a naučil ji chovat se laskavě.

Po modlitbě se Čajín vyšplhal na židli, otevřel Bibli a z paměti recitoval 25. žalm. Pak řekl: „Paní Kumová, dávejte pozor, uvidíte Ježíše.“ Se svou starou baterkou ukázal na stěnu, jakoby na ní chtěl promítnout obrazy. „Dívejte se paní Kumová. To je Ježíš, který přichází na nebeském oblaku se všemi svými anděly. Hovoří silným hlasem a někteří lidé vycházejí ze svých hrobů s radostnou tváří. Vidíte však, že se některé hroby neotvírají? Vidíte, jak lidé utíkají pryč, protože mají strach? Dívejte se na hory, paní Kumová, dívejte se na hory. Velké zemětřesení jimi otřásá. Vidíte, jak padají velké domy? Proč lidé křičí? To je konec světa a oni nejsou připraveni.“ Když se dostal k tomuto místu, paní Kumová opět tiše plakala. Ježíš promluvil k jejímu srdci slovy šestiletého chlapce. Náhle poznala, jak velkou hříšnicí je a jak moc potřebuje Ježíše.

„Paní Kumová, pláčete, protože máte strach? Máte obavy, protože nemilujete Ježíše a nedodržíte Jeho přikázání? Když se nezměníte, budete také utíkat, až Ježíš opět přijde. Když však budete milovat Ježíše a zachovávat Jeho přikázání, zvednete ruce a budete Jej vítat až přijde. Chcete odevzdat své srdce Ježíši, paní Kumová?“

„Ano Čajíne“, odpověděla a opět oba poklekli. Chlapec prosil, aby Ježíš pomohl paní Kumové a přijal ji jako své dítě, že chce být zachráněna, až On přijde. Opět plakala. Pak paní Kumová objala Čajína a děkovala mu. „Nikdo mi nikdy tyto věci tak nevyložil“. A to byl začátek nového života paní Kumové a její rodiny. Kazatel Lara stěží věřil svým očím, když viděl jakou změnu způsobila návštěva jeho malého syna v životě paní Kumové.

Čajín pokračoval v kázání evangelia v různých domech v sousedství. Dříve než jeho otec byl přeložen do jiného místa, přijali evangelium prostřednictvím jeho slova čtyři další rodiny.

Když se domníváte, že jste příliš mladí nebo příliš staří, nebo příliš nesmělí, nebo málo výmluvní, abyste pracovali pro Krista, vzpomeňte si na Čajína.

dějiny

VSTUP DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ

Tato kapitola se vztahuje k Jozue 1, 3-6; 23. 24

Po Mojžíšově smrti měl být vůdcem Izraele Jozue, který měl dovést lid do zaslíbené země. Pokud putovali Izraelští po poušti, byl Jozue z velké části prvním rádcem Mojžíšovým. Viděl podivuhodné Boží skutky, které Mojžíš vykonal, a dobře poznal povahu lidu. Byl jedním z dvanácti zvěďů, kteří byli posláni k prozkoumání zaslíbené země, jedním ze dvou, kteří podali přesnou zprávu o jejím bohatství a povzbuzovali lid, aby šel vpřed v Boží síle a zmocnil se jí. (4M 13,31) Jozue byl velmi schopným pro tento důležitý úřad a Hospodin mu přislíbil, že bude s ním tak, jako byl s Mojžíšem, a zajistí mu snadné dobytí Kanaánu, bude-li věrně zachovávat všechna Jeho příkázání. Jozue měl obavy, zda bude moci splnit svůj úkol a uvést lid do země Kananejské, avšak toto ujištění rozptýlilo jeho obavy.

Jozue přikázal synům Izraelským, aby se připravili na třídní cestu a aby všichni bojeschopní muži vytáhli k boji. „*I odpověděli k Jozue, řkouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a kamžkoli pošleš nás, půjdeme. Rovněž jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jedině necht' jest Hospodin Bůh tvůj s tebou, jako byl s Mojžíšem. Kdo by koli odporný byl rozkázání tvému, a neposlouchal by řeči tvých ve všech věcech, kteréž bys přikázal jemu, umřet; toliko posilň se a zmužile se měj*“ (Joz 1,16-18).

Izraelští měli překročit Jordán zázračným způsobem. „*Řekl pak byl Jozue lidu: Posvěťtež se, zítřka zajisté učiní Hospodin divné věci mezi vámi. Potom řekl Jozue kněžím tato slova: „Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se před lidem. Nebo řekl byl Hospodin k Jozue: V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou*“ (Joz 3,5-7).

Překročení Jordánu

Kněží šli před lidem a nesli truhlu obsahující Boží zákon. Když se jejich nohy dotkly okraje Jordánu, vody tekoucí shora se zastavily, kněží šli kupředu, nesli truhlu, jež byla symbolem Boží přítomnosti a hebrejské zástupy je následovaly. Když kněží byli v polovině Jordánu, dostali příkaz, aby zůstali stát na dně řeky, dokud nepřejde všechen Izraelský lid. Zde se mohla celá tehdejší generace Izraelských přesvědčit, že vody Jordánu jsou podřízeny téže moci, kterou jejich otcové spatřili před čtyřiceti lety u Rudého moře. Mnozí z nich prošli Rudým mořem, když byli ještě dětmi. Nyní procházeli Jordánem jako válečníci, plně připraveni k boji.

Když všechen Izrael přešel Jordán, Jozue přikázal kněžím, aby vystoupili z řeky. Jakmile kněží nesoucí truhlu smlouvy vyšli z řeky a stanuli na suché zemi, vody Jordánu se valily vpřed jako předtím a zaplavily celé jeho řečiště. Tímto podivuhodným zázrakem vel-

mi vzrostla jejich víra. Aby tento obdivuhodný zázrak nebyl nikdy zapomenut, Hospodin nařídil Jozuemu, aby přikázal mužům znamenitým, jednomu z každého kmene, aby vyzdvihli kameny ze dna řeky v místě, kde stáli kněží s truhlou, když zástup Hebrejů přecházel přes Jordán a donesli je na svých ramenou a postavili z nich památník v Galgala. Měli si tak v paměti udržovat skutečnost, že Izrael přešel Jordán po suché zemi. Když kněží vystoupili z Jordánu, Bůh pokynul svou mocnou rukou a vody se valily vpřed jako mohutný vodopád svým vlastním řečištěm.

Když se všichni králové amorejští a králové kananejské doslechli, že Hospodin zastavil vody Jordánu před dětmi Izraele, jejich srdce se rozechvěla strachem. Izraelští porazili dva moábské krále a jejich zázračný přechod přes rozvodněný prudký Jordán v nich vyvolal ještě větší hrůzu a zděšení. Jozue pak obřezal všechny lid, který se narodil na poušti. Po vykonání tohoto obřadu slavili svátek fáze na pláních Jericha. „*I řekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanění Egyptské od vás*“ (Joz 5,9).

Pohanské národy haněly Hospodina a Jeho lid, protože Hebrejové se nezmocnili Kananejské země, jak se očekávalo, hned jakmile odešli z Egypta. Jejich nepřátelé jásali, když Izrael tak dlouho putoval po poušti a pyšně se postavili proti Bohu. Tvrdili, že je nedokáže zavést do země Kananejské. Nyní když přešli Jordán po suchu, jejich nepřátelé je již nemohli více tupit.

Až do této doby dostávali Izraelité Mannu; nyní však, když začali ob-
sazovat Kanaán a začali jíst ovoce této země, ji už více nepotřebovali a přestala padat.

Kníže vojska Hospodinova

Jozue se vzdálil na chvíli od vojsk Izraele, aby rozjímal a modlil se k Bohu, aby ho provázela Jeho zvláštní přítomnost. Vtom spatřil muže statné postavy, oděného ve válečné zbroji s mečem v ruce. Jozue ho nepovažoval za jednoho z příslušníků izraelských vojsk, nevypadal nepřátelsky. Ve své horlivosti k němu přistoupil a řekl: „*Jsi-li náš, čili nepřítel našich? I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co pán můj chce mluvit služebníku svému? Tedy odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest*“ (Joz 5,13.14.15). To nebyl obyčejný anděl. Byl to Pán Ježíš Kristus, Ten, který vedl Hebreje pouští, zahalen v ohnivém sloupu v noci a v sloupu oblakovém ve dne. Místo bylo učiněno svatým Jeho přítomností, proto bylo Jozuemu přikázáno, aby si zul svou obuv.

Hospodin pak dal Jozuemu pokyny, jak si mají počínat při dobývání Jericha. Všem bojovníkům byl dán rozkaz, aby každý den jednou po dobu šesti dnů obešli město, a sedmý den měli obejít Jericho sedmkrát.

Dobytí Jericha

„Tedy povolav Jozue, syn Nun, kněží, řekl jim: „Vezměte truhlu smlouvy, a sedm kněží ať vezmou sedm trub beraních před truhlou Hospodinovou. Řekl také lidu: Jděte a obejděte město, a zbrojní ať jdou před truhlou Hospodinovou. A když to oznámil Jozue lidu, sedm kněží, nesouce sedm trub beraních, šli před truhlou Hospodinovou, a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se za nimi. Zbrojní pak šli před kněžími, kteříž troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce. Lidu pak byl přikázal Jozue, řka: Nebudete křičeti, ani slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v němž řeknu vám: Křičte, i budete křičeti. Tedy obešla truhla Hospodinova město vůkol jednou, a navrátili se do stanů a zůstali v nich“ (Joz 6,6-11).

Hebrejové pochodovali v dokonalém pořádku. Vpředu šel vybraný oddíl vojáků, oděných ve své válečné zbroji, ne však proto, aby dokázali i svou zdatnost v boji, ale proto, aby s důvěrou poslouchali Boží rady. Za nimi kráčelo sedm kněží s troubami. A pak přišla Boží truhla zářící zlatem, se svatozáří slávy vznášející se nad ní, nesená kněžími v bohatém a zvláštním oděvu, symbolizujícím jejich svatý úřad. Za nimi pochodovalo v dokonalém pořádku obrovské vojsko Izraele, každý kmen pod vlastní korouhví. Takto s truhlou Boží obcházeli město. Nebylo slyšet žádného hlasu, jen kroky pochodujících zástupů a slavnostní zvuk trub, odrážející se ozvěnou od pahorků a pronikající městem Jerichem.

Strážcové tohoto města odsouzeného k zániku sledovali s podivem a se znepokojením každý pohyb Izraelských a podávali o něm zprávy svým nadřízeným. Necháпали, co to vše má znamenat. Některým se zdálo směšné pomyšlení, že by město mohlo být takto dobyto, zatímco jiné přepadl strach, když viděli zář truhly, slavnostní a důstojné vzezření kněží a zástup Izraele kráčející za nimi s Jozuem v čele. Připomínali si, že před čtyřiceti lety se před Izraelskými rozdělilo Rudé moře a že nyní prošli řekou Jordánem. Obyvatelé Jericha byli příliš zděšení, než aby si dovolili žertovat. Bedlivě střežili brány města pevně uzavřené a mocní válečníci drželi stráž u každé z nich.

Po šest dní pochodovala vojska Izraele kolem města. Sedmého dne obešli Jericho sedmkrát. Lidu bylo přikázáno, aby jako obvykle zachovali mlčení. Byl slyšet pouze zvuk trub. Lid měl dávat pozor, až trubači zatroubí déle než obvykle a pak všichni měli hlasitě křičet, neboť Bůh jim dal toto město. „V den pak sedmý vstali, jakž zasvítávalo, a obešli město týmž způsobem sedmkrát; toliko toho dne obešli město sedmkrát. Stalo se pak, když po sedmé obcházeli, a kněží v trouby troubili, řekl Jozue lidu: Křičtež již, dále jest Hospodin vám město. Tedy křičel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub,

křičeli i oni křikem velikým, i obořila se zeď na místě svém. Tedy všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál. I vzali je“ (Joz 6,15.16.20).

Bůh tím chtěl Izraelským ukázat, že zásluhu o dobýtí Kanaánu nemají připisovat sobě. Byl to Kníže Hospodinova zástupu, který dobyl Jericho. On a Jeho andělé dobyli město. Kristus přikázal nebeským vojskům, aby zbořili zdi Jericha a připravili tak vstup pro Jozueho a izraelská vojska. Bůh tímto podivuhodným zázrakem nejen posílil víru svého lidu v Jeho moc podrobit si nepřátele, ale pokáral tím i jejich dřívější nevěru.

Jericho pohrdalo vojsky Izraele i nebeským Bohem. Když však jeho obyvatelé viděli zástup Izraele pochodující každý den kolem jejich města, byli znepokojeni. Když se však podívali na svoji silnou obranu, pevné a vysoké hradby, byli si jisti, že odolají každému útoku. Když se však jejich pevné hradby najednou zachvěly a s ohlušujícím rachotem jako burácení nejsilnějšího hromu se zřítily, padla na ně hrůza a nebyli schopni klást žádný odpor.

Jozue, moudrý a posvěcený vůdce

Žádná skvrna nespočívala na svatém charakteru Jozueho. Byl moudrým vůdcem. Jeho život byl zcela zasvěcen Bohu. Před svou smrtí shromáždil izraelský lid a podle Mojžíšova příkladu jim připomenul jejich putování pouští a také láskyplné Boží jednání s nimi. Pak je výmluvně oslovil. Vyprávěl jim, jak moábský král bojoval proti nim, jak si povolal Baláma, aby je proklel, ale Bůh „nechtěl slyšeti Baláma, pročež stále dobrořečil vám“ (Joz 24,10). Pak jim řekl: „Pak-li se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jichž zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu“ (Joz 24,15).

„Jemuž odpověděl lid, řka: Odstup to od nás, abychom opustiti měli Hospodina a sloužiti bohům cizím. Neboť Hospodin Bůh náš onť jest, kterýž vyvedl nás i otce naše z země Egyptské, z domu služebnosti, a kterýž činil před očima našima znamení ta veliká, a choval nás na vsí cestě, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze něž jsme prošli“ (Joz 24,16.17).

Lid obnovil svou smlouvu spolu s Jozuem a potvrdil ji slovy: „Hospodinu Bohu našemu sloužiti budeme a hlasu jeho poslouchati budeme“ (Joz 24,24). Jozue potom vepsal tato slova smlouvy do knihy obsahující zákony a ustanovení, která byla dána Mojžíšovi. Jozue byl milován a ctěn celým Izraelem. Jeho smrt celý národ velmi oplakával. ■

Dějiny Vykoupení, EGW

pilíře víry

Černé,

bílé

MORIS L. VENDEN

Jak se člověk rozhodne, co je správně a co špatně? Každý potvrdí, že černou a bílou je snadné odlišit. Ale mnoho věcí nevypadá černě ani bíle, ale šedě, protože pro tyto věci se nedá najít žádná kapitola nebo text v Bibli. Člověk se může řídit jenom tím, co k tomu jednou někdo řekl nebo co k tomu říká vlastní pocit nebo přesvědčení. Jak se člověk rozhodne, čím se rozhodnutí řídí?

Někdo radí: „Jdi střední cestou.“ Ale jaká to je? Pro vlašnou laodicejskou církev by byla střední cesta ta nejpřevrácenější. Jiná metoda, která je často navrhována, spočívá v otázce: „Co by udělal Ježíš?“ O tom byly sepsány celé knihy. Mohou se vyskytnout různé názory na to, co by udělal Ježíš? Už jsem zažil obsáhlé diskuse o církevních normách. Otázka zůstává: Jak se máme dobře rozhodnout?

Většina z nás zná zapovězená černá území, u kterých nám rozhodnutí připadá vysloveně snadné. Za černé bychom mohli označit, co je v Písmu svatém vysloveně zakázáno. A za bílé bychom mohli považovat všechno, k čemu jsme v Božím slově vyzýváni. Ale jak to je se šedým? Dábel udělal co mohl, aby vnesl co nejvíce šedé. Pro jeho účely je to výborné: protože může lidi lákat z bílé zóny přes šedou do černé. Není pro něj zdaleka tak lehké vest lidi z bílé zóny přímo do černé. Proto volí cestu přes šedou oblast.

Církevní měřítko obsahují hodně šedých oblastí. Kde uděláme hranici u hudby, kterou posloucháme? Kde najdeme speciální informace o zábavách, které jsou pro křesťana přijatelné? Které knihy smíme číst, a na které programy v televizi se můžeme dívat? Na mnohé z těchto věcí nám žádný biblický verš neřekne přesně,

jak se máme rozhodnout. V Písmu svatém můžeme najít jenom všeobecné informace, jako např. v 1J 2,15-17: „*Nemilujte svět ani to, co je v něm. Kdo má v lásce tento svět, nemá v sobě lásku k Otci. Svět je samá touha těla, touha očí, namyšlenost života – nic z toho není z Otce, to vše je ze světa. Svět pomíjí tak jako jeho touhy, ale kdo plní Boží vůli, trvá na věky.*“ (NBK)

Tyto všeobecné principy sice pomáhají, ale když přijde na praktické použití, vzniká mnoho rozdílných pojetí, co je přijatelné a co ne. Vlastně jsou dva způsoby, jak se s tímto dilematem vypořádat. První je přístup skrze logiku a rozum, který mnozí z nás výlučně používají. Ale chtěl bych tvrdit, že tento způsob podle rozumu nestačí. Neřekl satan v zahradě Eden: „*Jen jezte. Protože když to uděláte, budete jako Bůh, budete znát dobré i zlé*“? Můžeme důvěřovat svému rozumu? Je někdo z nás dostatečně chytrý a moudrý, aby mohl přesně rozlišit, co je správně a co špatně, když k danému tématu není žádný biblický text? Logika a rozum nám mohou při rozhodnutí pomoci, ale někdy nestačí. Nicméně chceme prozkoumat, co můžeme z oblasti rozumu použít.

Nejdříve bychom měli zkoumat motivy vedoucí ke kořenu věci. Př 4,23; 1Ko 8,12.13 Tehdy bylo svěceno maso obětované modlám a později bylo prodáváno na tržišti. Pavel zde mluví o tom, zda je pro křesťana správné jíst co bylo zasvěceno modlám. Někomu to nevadí, jiní si myslí že je to špatné. Místo, aby zde Pavel určil pravidla řekl, že kdyby jeho odmítnutím byl někdo dotčen, aby raději toto maso jedl. Na druhé straně jestli by jedení masa někoho pohoršovalo, ať se ho vzdá. Na první pohled nabudeme dojem, že Pavel zde má jasný postoj k věci. Ale čteme ještě 1Ko 10,23-25,28,32:

nebo šedé?

„Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné; všecko mi sluší, ale ne všecko vzdělává. Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního. Všecko, což se v masných krámech prodává, jezte, nic se nevyptávajíce pro svědomí. Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svědomí. Páně zajisté jest země i plnost její. Bez úrazu buďte i Židům i Řekům i církvi Boží.“

Vypadá to, že si obě rady protirečí. První říká: Neodsuzuj druhého. Neurážej se tím, co dělá někdo jiný. Druhá zní: Nedělej nic, co může druhého pohoršit. Zní to paradoxně. Pavel ale ochraňuje lidi, kteří jsou slabí ve víře, snad nově obrácení, kteří ještě neměli možnost růstu a dozrání.

Když jsem byl činný jako kazatel, letěl jsem do svého nového sboru. Byl vzdálený tisíce kilometrů od mého posledního působení. Nikdo mě tam neznal, a já jsem rovněž neznal nikoho. Moje rodina ještě nebyla se mnou. Po příletu jsem musel dát oblek do čistírny. Večer jsem navštívil modlitební chvilku v jiném obleku. Sedl jsem si do poslední řady. Po ukončení přišel ke mně starší sboru a ptal se: „Kdo jsi?“ Řekl jsem, že jsem nový kazatel. Jeho odpověď byla: „To jsem si hned myslel“.

Příští sobotu jsem již měl svůj oblek vyčištěný. Do malé kapsičky kabátu mi zastrčili stříbrný kapesník. Byla to jen imitace z papíru. Ale vypadal velice pěkně a tak jsem ho tam nechal a kázal jsem. Po bohoslužbě mě pozvala jedna rodina na oběd. Dozvěděl jsem se, že všichni mluvili o tom, co jeden bratr toho dne řekl. Varoval všechny kolem: „Chraňte se před novým kazatelem! Podívejte se na něho! Určitě se brzy odchýlí od pravdy. Bude odpadlík!“ „Proč?“ „Protože nosí v kapsičce obleku kapesník“.

Když jsem to slyšel, tak první myšlenka která mě napadla byla, že příště si vezmu kapesníky dva. Druhý bude červený. Ale pak jsem začal přemýšlet. Udělám-li to, budu mít problémy. Zmíněný bratr má s tím problém. Myslím, že pro Boha to problém není. Ale pro toho bratra ano. Díval by se celé kázání na kapesník a nesledoval obsah kázání. Tak jsem ho vyndal a více nenosil. V podstatě jsem tento kapesník nepotřeboval. A když zde došlo k pohoršení bratra, vzdal jsem se toho, co pohoršení způsobilo. Mohu říci, že jsme se stali

dobrymi přáteli a často jsme se navštěvovali.

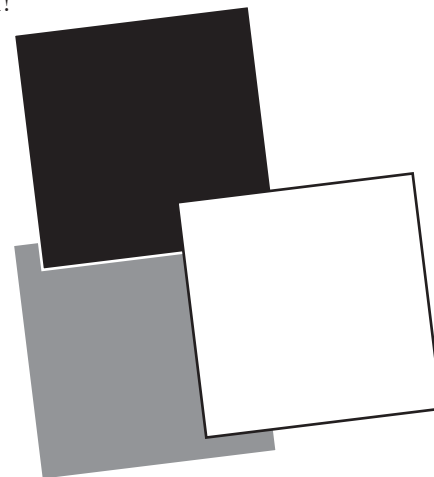
Poslední klíč k rozhodnutí, pro které nemáme biblický text zní: „Kam mě to vede?“ (Př 16,25 „Cesta zdá se přímá člověku, ale dokonání její jista cesta smrti“) Je to životně důležitý princip pro odpověď na každou otázku, zda je černá, bílá nebo šedivá. Satan nepřivede člověka z barvy bílé přímo do černé. Pracuje malými krůčky. Na prvním kroku je mnohdy špatné jen to, že vede ke kroku číslo dvě.

Člověk neklesá v momentě ze stavu čistoty a posvěcení do stavu zkaženosti a zločinnosti. Chce to čas, aby se muži a ženy, kteří byli stvoření k obrazu Božímu k degradovali na brutální a satanovy lidi. Hříšník potřebuje čas, aby se nechal zformovat podle Božích představ, nevinné dítě potřebuje čas, aby se v průběhu života stalo strašným zločincem. Než došlo k usmrcení devíti miliónů Židů, byl k tomu také nutný určitý čas. To se nestane ze dne na den, najednou, nýbrž malými kroky. Směr malých kroků rozhodne o změně našeho života.

Když není nic špatného na kroku č.1, nebo když se nemůžeme rozhodnout na základě toho, jestli je to bílé nebo černé ani na základě biblického textu, nebo je-li krok č.2 velmi lehký, pak bychom první krok vůbec neměli dělat.

K tomu dává televize vhodný příklad. Svého času jsme koupili televizi, abychom viděli korunovaci královny Alžběty a první lidi na Měsíci. Netrvalo dlouho a dívali jsme se na další programy. Tak vše obvykle začíná. Snad řekneme: „To první vysílání bylo přece v pořádku“, a díváme se proto na další. A jak to vypadá s dětmi? Brzy se stává z rodinného kruhu jen půlkruh!

Ukazuje nám to, kolik má nepřítel různých triků a jak používá šedivých zón, krok za krokem. Musíme se ptát, kam nás to vede? Cesta se nám může zdát správná, ale na konci je smrt.

Samotný rozum a logika nemohou dát rozhodnou odpověď v šedivých zónách, proto chci najít odpověď kterou jako jedinou považuji za správnou. Bůh ti musí ukázat skryté motivy ve tvém srdci. Iz 30,21: „A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucích: *Toť jest ta cesta, chodte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.*“

Ale tento hlas uposlechnu jen tehdy, když mé spojení s Bohem funguje. Musíme mít volný „kanál“ pro spojení s Bohem, abychom slyšeli Jeho hlas. Člověk, který chce náhle zjistit, co je na nějaké věci špatné, ale neudrží stálé spojení s Bohem, bude mít velké problémy rozumět Božím signálům. Ježíš řekl: Jan 10,4: „A jakž ovce své vlastní ven vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.“ Jestliže jsme denně vedeni Božím pastýřem, poznáme Jeho hlas a nesejdeme z cesty.

V ev. Jana 16,8.13 Ježíš zdůrazňuje, že Duch svatý nás bude obviňovat z hříchu a spravedlnosti a uvede nás ve všelikou pravdu. Musíme se ale pro toto vedení rozhodnout. U Fil 2,13 máme zaslíbení, že Bůh v nás způsobí chtění i činění. Když se s Bohem spojíme a odevzdáme se Mu, rozhodne v mé dobro a podpoří mě nebeskými silami.

Pavel vysvětluje u Ga 2,19.20: „*Já zajiště skrze zákon zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu. S Kristem ukřižován jsem. Živí jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.*“

Existují církve, které zveřejňují seznam činů, které považují za přípustné a naopak. Příležitostně také sklouzáváme na tuto cestu. V církevním časopise „Adventist Review“ je koutek otázek. Někdo se tam ptal, zda může v sobotu opékat ve sporáku brambory. Máme ale opravdu radit jak se rozhodnout v bodech, které nejsou přímo uvedeny v Bibli? Nemáme spíše poradit: „*Jdi na svá kolena?!*“ Často volají členové svému kazateli s prosbou o odpověď: „*Můžeš mi říci, zda mohu dělat to nebo ono?*“ Kazatel může jen odpovědět: „*Jdi na svá kolena a ptej se Boha!*“ To je jediná cesta jak zacházet při pochybnostech se šedivou zónou. Není opravdu smutné, že mnohdy chceme najít, co ještě můžeme činit a co ne? Pro následovníka Ježíše Krista je to opravdu zvláštní (svěrazné)!

Existuje pověst o majiteli několika autobusů, který hledal řidiče. Tři muži se ucházeli o toto místo. Všem položili stejnou otázku: „*Jistě znáte nebezpečné místo na horské cestě, kde na jedné straně silnice je hluboká propast a na druhé straně jsou strmé skály. Ta silnice je v tom místě velmi úzká.*“ Všichni tři znali to místo. Zeptal se prvního řidiče: „*Jak blízko propasti dokážete jet?*“ Odpověď zněla: „*Dokážu s jistotou projet 30 cm od propasti.*“

Na totéž se zeptal i druhého řidiče. Ten snížil vzdálenost na 20 cm.

Třetí řidič odpověděl: „*Nevím, jak blízko se dostanu k propasti, vím jen, že pojedu co nejdál od jejího okraje.*“

Třetí řidič dostal zaměstnání.

Kdo zakusil něco z Boží lásky neptá se nejdříve co vše musí splnit z Božích požadavků, nehledá nejlehčí cestu, ale chce se dokonale sjednotit s vůlí Vykupitele. Snaží se všechno mu předat a prokazuje připravenost odpovídající vysokému cíli, který nám Bůh připravil. Přiznání se k Ježíšovu jménu bez takové lásky je jen planá řeč a pouhá forma.“ (Der bessere Weg, S. 34) Podívejme se do Getsemanské zahrady. Udělal Ježíš polovičatý pokus s co nejmenším úsilím např. při modlitbě? Ne, potil se krupěmi krve. Nikdy se nepokusil jít střední cestou. Totéž najdeme u Jeho následovníků, třech mládenců v rozpálené peci. Daniel se modlil u otevřeného okna i přes přísný zákaz. Kdyby měl Nový zákon, měl by dokonce omluvu a mohl se modlit v skrytí! Práví proroci, apoštolové a mučedníci viděli po celá staletí střední cestu v šedivé zóně. Jejich nasazení vždy odpovídalo hodnotě, kterou chtěli dosáhnout.

Odpovědi na „šedivé“ otázky ohledně televize, hudby a jiných problémů jsou k najít v našem spojení s Ježíšem. Jestliže Ježíš vstoupil do našeho života, pak nemáme problémy s věcmi, které kdysi měly pro nás velký význam a důležitost. Pokud je to možné, zapojme při hodnocení odpovědí na otázky rozum i logiku. Ježíš nás také vyzývá k přemýšlení! Ale poznal jsem, že daleko důležitější odpověď nám dávají nebesa. ■

VÝZVA REDAKCE

Milí čtenáři, mnohdy se k vám dostanou články, které obsahují neznámé náhledy k probíranému tématu. Prosíme vás, prověřujte je z pohledu Bible. Jsou případy, kdy redakce nesouhlasí se vším, co je publikováno, ale autorská práva nám nedovolují změnit význam a obsah. Za pochopení děkuje redakce.

IMUNITA pro každého

Jsem podezřelý. Při nákupu v samoobsluze mne bedlivě sledují oči prodavaček a maskovaných detektivů, jestli si místo do kolečkového nákupního koše nestrkám jogurty do kapes. Slečna u pokladny rafinovaně předstírá čtení čísla na podvozku mého košíku, aby se podívala, jestli na něm něco zákečně nepašují pod pultem. Venku se za mnou otáčí kamery elektronického policejního sledování. Strážníci u monitorů si mě mohou několikanásobně zvětšit a přehrát ze záznamu. Procházím kolem zaparkovaných aut a výloh, ze kterých na mne křičí výstrahy: Zloději pozor! Alarm! Krásné květiny a stromy v zahradách milých spoluobčanů baráčníků sleduji raději jen nenápadně přes husté a ostnaté ploty opatřené obrázky zuřivě vyceněných psích tesáků a upozorněním: Já jsem u plotu za tři vteřiny - a ty?

Měl bych se sebou něco dělat, říkám si. Ale co? Jak si ušetřit tu ostudu? Je to téměř beznadějně - podezřelý je každý. Boháč pro své bohatství. Chudák pro svou chudobu. Nikdo není uchráněn těch otravných pohledů, nápisů, řečí...

Nemohu-li tedy uniknout, musím se bránit. Získat imunitu vůči všeobecné podezřivosti. Imunitu, která není jen pro poslance a diplomaty, ale i pro mne, pro každého. Víím, jak ji získat. Není třeba žádat parlament a platit kolky. Je zadarmo. Stačí ji přijmout. Jako dar. Nabízí ji samotný Stvořitel vesmíru v osmém přikázání svého Desatera: „Nepokradeš“ (2M 20,15). Žádný, ani sebedokonalejší zákon, kamerový systém nebo permanentně vyceněný

pes mi totiž nemohou zabránit v nepoctivosti. Před tou mne ochrání jen mé vlastní přesvědčení. To je Boží imunita pro každého - čisté svědomí.

Jenže - kde ho vzít a nekrást?! Co si počít se svou nevábnou minulostí? Se zaběhnutým zvykem přivlastňovat si to, co sice není tak úplně moje, ale tolik, tolik to potřebuji? Bůh miluje velmi prakticky. Abychom dokázali překročit svůj stín, nabízí nám svůj vlastní čistý štít - Ježíše Krista. Úplně nový začátek. Smazání nepoctivé minulosti. Vnitřní amnestii. Opuštění. Je skvělý. Neptá se jaký jsi byl, co jsi provedl, čeho jsi byl členem. Ptá se jinak: Věříš mi? Miluješ mne? Začneš se mnou nový život?

Jak rozsáhlou legislativu potřebujeme na naši nepoctivost! Kolik práce a prostředků vynakládáme na složitou spleť nařízení, zákonů, zabezpečení, kontrol, sledování, vyšetřování a trestů. A výsledek? Nepoctivosti stejně přibývá. Naštěstí nejsme odkázáni jen sami na sebe a na naše neúčinné supermoderní instituce. Máme ještě dokonalého Otce. A on zná dokonalé řešení našeho problému. „On odpověděl: Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vší své síly a celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“ (L 10,27). Je to prosté. Ti, kteří se opravdu mají rádi, se neokrádají, nepodezírají, nezastrašují. Jenže - dokážeme to? Dokážeme tak milovat? Ne? Kristus nám to ukázal. Na kříži. A s tímhle vědomím to dokážeme i my. ■

Tomáš Kábrt

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

k zamyšlení

„Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé.“ 2Pt 1,21

„Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána.“

J 19,36

Pro každého milovníka Božího slova je potěšující, když vidí, jak se stále a přesně naplňují proroctví, která byla vyřčena před staletími. Při událostech kolem osoby Ježíše Krista, to při tom byli často Boží nepřátelé, kteří naplnili to, co svatí Boží mužové před věky předpověděli. To bere slova z úst každému posměvači, který by chtěl tvrdit, že Pán anebo Jeho učedníci vědomě řídili vše tak, aby to odpovídalo proroctvím. Vzpomeňme si jen na okamžik, kdy vojáci mezi sebou dělili oděv Pána Ježíše, a naplnili tak, aniž by o tom věděli, proroctví ze Žalmu 22,18. „*Tedy žoldnéři tak učinili*,“ dodává k tomu Jan ve svém evangeliu. Nebo si připomeňme, jak byl Pánu Ježíši podáván ocet proti žízni. „*A hned jeden z nich běžev ...*,“ (Mt 27,48) a naplnil, aniž by to tušil, slova Žalmu 69,22.

Jak dokonalé a spolehlivé je Boží slovo! Všichni, jak nepřátelé, tak i přátelé Pána Ježíše byli nástroji, skrze které se proročká slova naplnila. Jen Pán sám trpěl dobrovolně a byl si plně vědom díla, které chtěl vykonat a podstoupit i smrt, aby naplnil slova Písma.

Naplnění písma, neznamenal nic menšího, než že se uskutečnily Boží úmysly, to, co si Bůh sám předsevzal. Není to pro všechny spasené dostatečným důvodem k tomu, aby ctili a milovali Písmo tak, jak to od nich Bůh očekává?

„Tedy muži ti shromáždívše se a nalezše Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého,“ Da 6,11

Mnohé lidi, kteří ještě neznají Danielův příběh, toto jednání zarazí. Není to přehnané, modlit se třikrát za den k Bohu? A především ignorovat rozkaz, který vydal král! Nedodržovat nařízení, že nikdo si nesmí od žádného boha ani člověka něco vyprošovat, kromě od krále samého! To si Daniel přece zahrával se svým životem, neboť bylo známo, že vládci starověku se chovali despoticky a často žádali od svých poddaných božské pocty. Běda tomu, kdo se proti jeho nařízení vzepřel!

Co mohlo Daniela pohnout k tomu, aby nedbal na královo nařízení, i když věděl o následcích? Daniel měl spojení s Bohem. Věděl, že jeho Bůh je větší než médký král Darius. Byl si jist, že i nyní stojí na jeho straně, neboť šlo o Boží čest. A skutečně, Všemohoucí zasáhl a zachránil ho, ne před lvi jámou, ale před lvy v ní. To byl zázrak, který je přiměřený Bohu Stvořiteli.

Možná, že některý z našich čtenářů nyní zamítavě řekne: Čekat na zázrak je přece nereálné! Posouzení však musíme vložit do Boží ruky. Pro Boha není nic nemožné! Mnozí se Mu svěřili ve svém trápení a zakusili obdivuhodnou pomoc. Nemusí to být stejné jako u Daniela, neboť Bůh má nesčetné možnosti. Jen je třeba mít odvahu vzdát se starého života, obrátit se k Bohu a začít zcela od začátku nový život s Ním. ■

Zvláštní, že ano?

Je zvláštní, jak je jedna hodina dlouhá, máme-li Bohu sloužit, ale jak je krátká, když se díváme na fotbal.

Je zvláštní, že nás nenapadá nic, za co bychom se měli modlit, ale přátelům máme stále co říci.

Je zvláštní, jak těžké je přečíst jednu kapitolu v Bibli, ale jak lehké je přečíst 100 stránek z bestselerového románu.

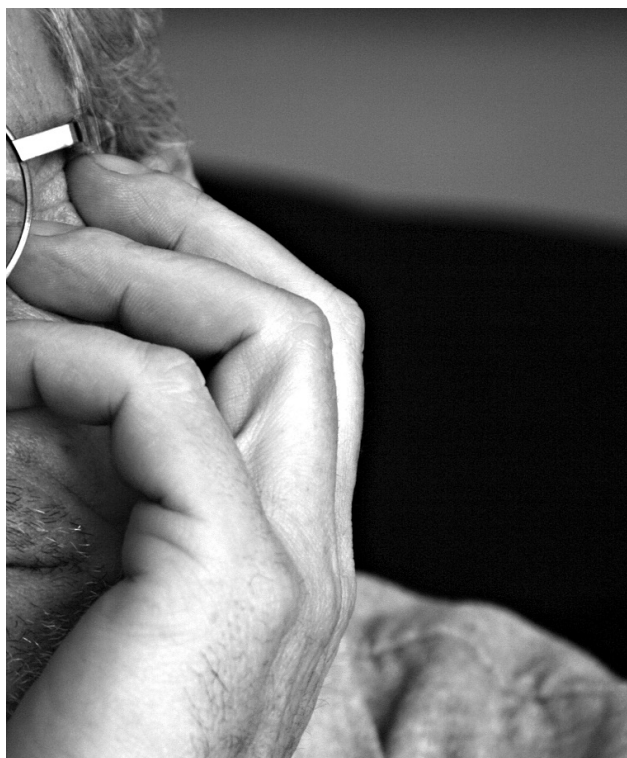
Je zvláštní, že potřebujeme dva až tři týdny dopředu vědět o událostech v církvi, abychom je mohli zařadit do svého plánu. Ten jsme ale schopni kvůli jiné události změnit v posledním okamžiku.

Je zvláštní, jak se lidem zdá těžké, zvěstovat evangelium, ale jak lehké je dále zvěstovat nejnovější klepy či pomluvy.

Je zvláštní, jak věříme novinám a časopisům, ale zpochybňujeme Bibli.

Je zvláštní, jak se zdá být 100 Kč hodně peněz, máš-li je dát na misi, nebo koupit několik knih Velkého sporu věků, ale jak málo, když s nimi jdeš nakoupit.

(Herald seines Kommens, září 2006)

© Hannes Strasser - FOTOLIA

drobnosti

Lidé vás pozorují a zajímá je, co z vás náboženství učinilo. Pokud jste věrní v díle, které vám Bůh svěřil, bude to na vás vidět a povedete je na cestu spravedlnosti.

EGW RH 16.10.1888.

Brzy přijde noc, ve které žádný člověk nebude moci pracovat (J 9,4). Satan je usilovný, horlivý a vytrvalý ve své práci. Když se mu nepodaří uskutečnit svůj záměr na poprvé, zkouší to znovu a jinak. Pracuje s velkou vytrvalostí, aby různými pokušeními chytil člověka do pasti. Nic ho neodradí, aby se člověka úplně vzdal.

EGW GCB 4. kvartál 1899

Délka a štěstí života není závislá na množství pozemského jmění...

Pro mnohé je život strastiplným zápasem; cítí své nedostatky, jsou nešťastní, nevěří. Myslí si, že nedostali nic, za co by měli být vděční. Laskavá slova, soucitný pohled a výraz uznání jsou pro mnohého takto zápasícího a opuštěného jako číše osvěžující vody. Soucitné slovo a projev laskavosti ulehčí břemeno, které těžce doléhá na znavená bedra.

EGW MB 23

Ať vykonáváte jakékoliv zaměstnání, můžete pracovat tak, aby vaše práce byla oslavováním Boha. Všechno, čeho dosáhnete, byste měli považovat za kapitál, který bude investován do nebeské banky. Mělo by vám přinášet radost, že můžete věnovat prostředky, čas a schopnosti k získání lidí pro Krista a přinášet světlo těm, kteří jsou v temnotách. (Iz 42,7)

EGW YI29.6.1893

AKUPUNKTURA

— JEN ZMĚŤ JEHEL?

Proč dnes „školská medicína“ prožívá „krizi důvěry“ a proč stále více nemocných, zvláště těch, kteří jsou nemocní těžce, tíhne k magii? Proč je dnes člověk vůči „esoterickým věcem“ stále tolerantnější? Je to proto, že medicína již dávno zapomněla, že při každé léčbě je nutno pečovat o celého člověka? Také Písmo svaté neodděluje tělo od ducha! Proč je tedy nedůvěra pacienta k lékaři tak všeobecně rozšířeným problémem? Je to tím, že dnes člověk žádá od lékaře více lidského zacházení? Přibývá lidí v nesnázích. Mnozí z nich reagují na „odmytologizování technické medicíny“ hlubokým pádem do okultismu. Člověk se stále častěji zabývá fascinujícími podvodnými metodami tzv. alternativní léčby. Tyto metody jsou v souladu s duchem doby, jejich užití je údajně bez vedlejších účinků, pomáhají i v bezvýchodných situacích. Panuje trend „zpět k přírodě“. Mnoho drahých léčitelských metod ale „s přírodní medicínou“ nemá nic společného! Prostřednictvím parapsychologických sil, které nedovedeme pochopit, se člověk snaží zasáhnout do průběhu nemoci. Přírodní léčebné prostředky v pravém slova smyslu používá také školská medicína. Například dietní opatření není nic jiného než využití přírodního léčebného postupu. Zvláště to platí pro léčbu fyzikální. Naproti tomu není možno např. tvrdit, že akupunktura je přírodní léčebná metoda.

Nepodléhá zákonitostem přirozené léčby, jak se propagátoři tzv. alternativních metod snaží stále tvrdit. Také úsloví: „kdo léčí, má pravdu“ je neudržitelné. Akupunktura se k nám dostala, jako jedna z léčebných metod Dálného východu. V následujících řádcích chceme ukázat, co se skrývá za touto metodou, která je rozšířena po celém světě. Můžeme akupunkturu přirovnávat k hypnóze nebo jde o zcela čisté šarlatánství? Samotní její zastánci udávají, že při její aplikaci nelze s jistotou vyloučit sugestivní faktory. Existuje eventuální vědecky opodstatněný důkaz pro účinnost akupunktury?

V posledních letech se o akupunkturu mnoho hovořilo. Noviny a časopisy přinášely jako senzaci zprávy o bezbolestných operacích pomocí malých jehliček. Akupunktura se namnoze stala módní léčbou, přičemž se používá buď jako původní tělová akupunktura, anebo jako bodová ušní akupunktura. Ale existují také další varianty. Mnoho lékařů ze Západu cestuje do Číny, aby se naučili „umění jehliček“ (jehly z různého materiálu, vpichované do těla). Podle Prokopa a Seidela (122) byla akupunktura pravděpodobně přivezena do Evropy v roce 1683 holandským lékařem Vilhemem ten Rhynem. V roce 1845 popsal berlínský chirurg J.F. Dieffenbach akupunkturu jako „starou čínskou, do Evropy nově zavedenou, zázračnou, ale pro neúčinnost téměř zapomenutou metodu“.

© Scott Maxwell - FOTOLIA

Čínská medicína je velmi stará. Staré čínské učení o akupunktuře je popisováno jako „jedna velká naběračka empirického medicínského poznání“ a člověk se „snaží toto poznání osvobodit od nepotřebného, mystického balastu“ – jak píše v *Natura* 80 (vydáno v Basileji) M. Gruber z Innsbrucku.

K učebním osnovám akupunktury patří mimo jiné teorie *jin-jang* jako globální princip všech pochodů ve vesmíru vůbec. Tomuto principu je podřízen i člověk jako mikrokosmos – ve svém prostředí i ve svém způsobu života. Čínská „orgánová teorie“ nepopisuje orgán jako anatomicko-histologický substrát (jak to vidíme my), nýbrž jako biologickou funkci v tělesném a psychickém ohledu (také nám není toto pojetí od doby Freuda, Adiera a Junga cizí).

Teorie o meridiánech popisuje netechnický myšlenkový model funkčních souvislostí mezi povrchem těla a vnitřními orgány, jak bylo za tisíciletí empiricky stanoveno.

V časopisech Německé lékařské společnosti pro akupunkturu, najdeme následující definici: „Akupunktura je léčebná metoda k ovlivnění vnitřních i vnějších onemocnění, nedostatečných výkonů těla a funkčních poruch prostřednictvím určitých bodů na povrchu kůže. Zavedením jemných jehel do akupunkturních míst vznikají hojivé podněty, které se po nervových cestách dostávají ke vzdáleným místům těla nebo k orgánům ležícím v hloubce, a tam působí přeladění.“

Akupunktura sahá zpět k lékařům starověku, „pravděpodobně ke spiritistickým šamanům“. Boj proti domnělým démonům v těle nemocného přinesl snad i myšlenku vyhnat zlého ducha vpichováním. Vpichy do kůže se uskutečňují v charakteristických bodech, které leží v tzv. „meridiánech“. Slovo akupunktura se skládá z latinských slov *acus* (jehla) a *punctus* (bod) příp. *pintum* (vpich). Pod pojmem „orgánové meridiány“ se rozumí podle Krötlingera, formálně spojovací linie, které vedou řadou čínských bodů. Body mají vztah k určitému orgánu, a při poruše jeho funkce nebo při jeho onemocnění se stává bolestivý jeden nebo více bodů na meridiánech.“

„Akupunktura je založena na představě, že určité body na povrchu těla jsou ve spojení s určitým orgánem a vpich jehly do tohoto akupunkturního bodu může funkci orgánu obnovit. Přitom je 361 bodů klasické tělové akupunktury spojeno systémem meridiánů s korespondujícími orgány i mezi sebou navzájem. Onemocněním porušený tok životní energie *Chi* v meridiánu je normalizován vpichem akupunkturní jehly, a tak harmonizuje společné působení orgánových systémů a navozuje zdraví“.

„Energie znamená v akupunktuře mezi jiným sílu všech funkčních pochodů v těle. Pojem není přírodovědný, také je neidentický s mechanickou nebo fyzikální energií. Opisuje něco, co Hufeland v 18. století míní „životní sílou“.

Čínská akupunktura tedy vychází z toho, že se tato vitální energie váže na zcela určité dráhy v těle, tak zvané meridiány. Na tyto meridiány působí v určitém ustáleném směru síly *jin-jang*. Ale „neexistuje žádný specifický anatomický nebo fyziologický korelát pro akupunkturní meridiánový systém. Domnělé důkazy specifických anatomických struktur při vědeckém prozkoumání neobstály. Rozličné postupy při měření k získání důkazů a k vyhledání akupunkturních bodů nejsou přesvědčivé a jsou zatíženy možností výskytu různých chyb.

Specifické spojení akupunkturních bodů s orgány jim přiřazenými a z toho odvozené určité působení vpichů do jednotlivých míst, je čistě hypotetické (předpokládané). Opakovatelnost léčebného efektu je dosud nepřesvědčivá a v kontrolovaném vědeckém pokusu nedoložená.“

„Body a čáry, vhodné pro akupunkturu, nemají vztah k nervovým drahám ani lymfatickým nebo krevním cestám. Jsou různé školy, které se liší svým učením o jehlách i různými teoriemi, které však nemají žádné anatomické nebo fyziologické vysvětlení.“

Čínští učenci později původní duchovní teorii opustili a místo toho vybudovali akupunkturu na svém astrologickém systému. Tato akupunktura má filozofické pozadí, zvláště v taoismu. Mnoho autorů považuje za nezbytné přihlédnout k čínské přírodní filozofii.

„Taoismus je staré čínské náboženství, které se hlásí k pověstné filozofii Lao-C'e. Již dávno před Lao-C'e se ve staré Číně spekulovalo o přírodní síle, která vytvořila tento svět. Tato kosmická síla se jmenovala *Tao* a její různé působení vyvolalo obě síly *jin-jang*. *Jang* je symbol tepla, síly, mužství. *Jin* představuje chladné, slabé, ženské ... *Tao* neznamená nic jiného než „cestu vesmírného působení“. *Tao* je první a nejdůležitější princip, a tak stojí nad samotným Bohem. Je to „universální kosmická energie za vším přírodním řádem“...*Tao* má dvě podoby, *jin* a *jang*. Ty jsou vůči sobě v protikladu a přece jsou jedno. V taoismu nejsou, jak nás Bible učí, dvě spolu zápasící síly světla a tmy, Bůh a satan. Dobro a zlo v taoismu pochází ze stejného pramene. *Jin* a *jang* mají vztah k souhvězdím a přírodním elementům (oheň, dřevo, voda atd.), k ročním obdobím a k barvám, k našim náladám a k tělesným funkcím. Čínské filozofické systémy se opakovaně pokoušejí všechny tyto vztahy uspořádat. Tak rozdělují také lidské tělo na 8 dílů, jimž přiřazují 8 znamení. Ty díly se vytvářejí z krátkých a dlouhých trámů, které jsou přeloženy přes sebe ve třech polohách, a proto se nazývají trigramy. Používaly se dříve především mistry věsteckého umění k určení diagnózy. Nyní je najdeme vždy znovu znázorněné v knihách o akupunktuře. Další prvek taoismu je meditace... Zdraví a úspěšnost skrze meditaci, kdo by nevzpomněl na sliby Mahariši Maheš Jogi s jeho programem transcendentální meditace? Vždy znovu v nových podobách nabízí okultní léčebné učení lidstvu to,

o čemž již dlouho sní! Co však pomůže člověku, když získá celý svět, ale své duši uškodí?“ Akupunkturu musíme přiřadit k „paravědeckým praktikám“! Nepatří k přírodní léčbě.

Stále více lidí se otvírá východním léčebným naukám a je patrné, „že vlna okultismu zalila svět a zřetelně se ve stále větší míře zdomácňuje v západním světě. Tento obraz může vypadat hrozivě, od parapsychologie přes pracovní společenství a získání pozic na vysokých školách si okultismus vydobyl své místo. Přírodovědní odborníci, z části úplně nedůvěřiví k různým formám pseudoracionální magie, se chovají vůči ní buď zaraženě nebo lhostejně.“

Praktičtí lékaři, kteří používají akupunkturu, se neradi zabývají tímto filosofickým a okultním balastem. Člověk se snaží svou léčbu ospravedlnit a okultní pozadí akupunktury zneškodnit. Také dr. Bischko z Ludwig Boltzmannova institutu pro akupunkturu ve Vídni, chce akupunkturu „odmystifikovat, rád by ale zachoval její pojmy, protože široce přesahují naše úzká synonyma.“

„Jiní akupunkturisté se plně odvrátili od matky jejich umění, od taoistické filozofie. Zapomeňte na staré učení taoismu ..., co dnes s našimi jehlami působíme, spočívá na stimulaci vegetativního nervstva. Jin odpovídá parasympatiku, jang sympatiku. Staří Číňané tento systém geniálním způsobem rozpoznali. Ale v důsledku nedostatku lepšího poznání jej zabudovali do své filozofie. Tento pohled je zastupován především přírodovědně vzdělanými lékaři, kteří jistě účinky akupunktury nechtějí popřít, ale chtějí se oprostit od okultismu a pověry. Najít takové akupunkturální lékaře se však rovná hledání jehly v kupce sena, neboť 90% všech akupunkturistů pracuje s okultními prostředky... Pro mnoho parapsychologů a spiritistů je akupunktura důkazem jejich okultního umění. Vlivem hlášení o úspěších, které jsou všude zveřejňovány, jim věří stále více lidí ... Na Ludwig-Boltzmannově institutu ve Vídni, vedeném dr. Bischem, se zabývají mezi jinými i „výzkumy s kyvadlem“.

Bischko sám říká, že lidé o celkovém způsobu působení akupunktury nevědí všechno, dokonce ještě relativně méně vědí o akupunkturálních bodech a že hlavní zájem vyvolává na Západě akupunkturální analgezie (tišení bolesti). Pacienti většinou uvádějí „pocit teplo, tíže, hluchoty atd., které vycházejí od vbodnutých stimulujících jehel. Tento jev zaujal kritiky, neboť popisované pocity odpovídají úvodní fázi hypnózy, a tak byla akupunkturální analgezie jednoduše označena jako indukovaná hypnóza. Navíc ten, kdo provádí akupunkturální analgezi, může přirozeně k bdělým pacientům mluvit a klást jim otázky. Toto ještě více utvrzuje teorii hypnózy a nakonec v hypnóze již bylo provedeno mnoho operací.“ Ne neprávem výzkumníci připisují působení akupunktury hypnóze a sugesci. A jak velká je „fascinace skrze

jedinou byt u jednoho pacienta vzniklou analgezií nebo „uzdravení“ i pro lékaře, nám ukazuje historie medicíny u samotného Mesmera.“

Akupunktura zůstává v úzkém spojení s magií. To zcela právně odhalil Jorez v roce 1956, když při popisu tohoto a dalších podobných procesů řekl: „Magický účinek podporuje:

1. je-li odevzdanost pacienta velká a on sám žije ještě v magických představách;
2. je-li lékař přesvědčen o správnosti svého konání a i on sám je přesvědčen o magických tajemných silách;
3. je-li použitý zákrok nový, pochází ze zahraničí, dochází při něm k přímé manipulaci s pacientem a nevyžaduje od pacienta na jeho poměry nepřiměřené finanční oběti.“

Žádný kritik nepopírá, že akupunktura může mít úspěch. Paní prof. Oepen říká, že na výsledku akupunktury se však podílí „nespecifické působení a efekty, které jsou dosažitelné také jinými prostředky.“ A pokud se mluví o velkých úspěších akupunktury, „nesmí se zapomenout, že k jejich vzniku přispívají také jiné faktory, nebo že došlo ke spontánnímu uzdravení, jak to lékaři nazývají, tedy nemoc se překoná sama o sobě.“

Z toho, co jsme již uvedli, můžeme dát jasnou odpověď na otázku, zda člověk jako křesťan může akupunkturu provozovat, nebo zda se jako křesťan může nechat tímto způsobem léčit. Zajisté všechny účinky akupunktury nemusí být vyvolány démonickými silami. Velmi mnoho lékařů, kteří se akupunkturou zabývají, nechtějí vědět nic o jejím pozadí a snad je ani vůbec nezajímá. Ale většina lékařů jde nebezpečnou cestou. Až „z 90 % počítají s účinkem okultních sil.“ Koch vidí za výsledky akupunktury jako důležitou sílu mediální faktor.

Guttmann zná ty „neblahé bludné cesty“, například kolik lékařů a léčitelů pracuje s „elektroakupunkturou“.

Také tato metoda je postavena na teorii klasické čínské akupunktury. Vycházejí z představy, že vpich akupunkturální jehly přivádí nebo odvádí energií, vyvinul jeden německý lékař moderní akupunkturální postup, ve kterém proměnil mystiku v měřicí techniku. Byla vyvinuta aparatura, z jejíž údajů lze domněle určit přesnou diagnózu a jistou terapii. Ideální normální hodnota leží kolem 50, hodnota pod 50 znamená degenerativní poškození, hodnota přes 80 říká, že jde o zánět. Měřidlo není o mnoho větší než propisovací tužka a s jeho pomocí lze tlakem na kůži nalézt akupunkturální bod. Tímto bodem může být s pomocí nízkofrekvenčního proudu přiváděna nebo odváděna energie. Při této metodě tedy nejsou nutné jehly. Principem elektroakupunktury je znalost teorie čínské akupunktury a akupunkturálních bodů stejně tak jako znalost představ o energetické rovnováze.

S tímto přístrojem se „diagnostikuje“. Může se jím zkoušet účinnost homeopatických vysokých potencií;

Foto: HEMERA

báseň

nejdříve se aparát přiloží na určitý akupunkturální bod, kde je porucha orgánu (principem aparátu je měření kožního odporu), a následuje měřitelný výsledek. Pak se dá nemocnému do ruky lék (např. v ampulce) a znovu se měří. Pokud je „vyzařování nemoci“ lékem uhašeno, tak je správný.

U elektroakupunktury se vede pomocí elektrody přes biologicko-aktivní body a citlivé reflektorické zóny slabý stejnosměrný nebo střídavý proud.

Další pochybná metoda je bodová ušní akupunktura. Podle představ „ušních léčitelů“ má být boltec zevního ucha obrazem jakéhosi na hlavě stojícího embrya s páteří, orgány i končetinami.

Osobně nemám s akupunkturou žádné zkušenosti, ale to, co jsem o ní citoval z Prokopa, souhlasí s tím, co jsem sám u jednoho věhlasného kolegy akupunkturisty zažil, když jsem ho jednou vyhledal a směl pozorovat jeho práci s pacienty. Průběh přesně odpovídal předchozímu popisu. Nápadné pro mne bylo zvláště dodatečné „vyzkoušení léku kyvadlem“. To mi ukázalo, že mnohý lékař jde nebezpečnou cestou, neboť při akupunktuře se dostává do oblasti, nad kterou již nemám kontrolu.

Co říká školská medicína o akupunktuře, bylo již zčásti řečeno. Ale některé další výpovědi se mi jeví jako velmi důležité, neboť přírodovědně vzdělaný lékař musí klopýtat přes protiklady.

Tak prof. Oepen píše, že „se zdá být nutné znovu uvádět důvody ke kritice akupunktury, neboť zde nejde o soukromé představy víry, nýbrž o zájmy třetího, který má zájem o pacienta. Riziko vzniká především tím, že uživatel akupunktury, stejně jako ostatních paramedicínských metod, je určitým způsobem „velkorysý“, což dává podnět k námitkám. Závadným shledáváme postoj projevující se v indikačním seznamu této metody, ve kterém je zřejmé popření jednotlivých nebezpečí akupunkturální techniky... v chybné nebo neadekvátní reakci vůči kritikům a v nekolegiálním jednání. To se projevuje nejen postojem ke kritikům, kteří mají být zastrašeni, ale také v nevěcných sporech uvnitř vlastní skupiny.“ ■

Pokračování příště.

M. Heide, Bludné cesty ke zdraví

TO NIC NENÍ

V. Gajdošíková

ALE, TO NIC NENÍ!

ZNÁTE TUHLE VĚTU?

KOLIKRÁT UŽ OTEVŘELA

ZADNÍ VRÁTKA SVĚTU.

ALE TO NIC NENÍ!

A NENÍ TO VZDYCKY,

ČLOVĚK PŘECE NEMŮŽE BÝT

TAK PŘÍLIŠ FANATICKÝ.

ALE TO NIC NENÍ!

JENOM JEDENKRÁT,

ŽE TI V SRDCI ZATRNULO?

TO NEMUSÍŠ TAK BRÁT!

PRO JEDNOU SE PŘECE ČLOVĚK

NIJAK NEZKAŽÍ.

TO UŽ SATAN ZAČAL VÁZAT

SVOJE PROVAZY.

VELKOU SÍŤ POMALU PŘEDE

Z TĚCH MALÝCH SLŮVEK „NIC“,

NA POPRVÉ MU TO STAČÍ,

ZATÍM NECHCE VÍC.

POMALOUČKU, POLEHOUČKU

SVĚDOMÍ CHCE OTUPIT,

ČLOVĚKA A JEHO SRDCE

DO SVÝCH SLUŽEB VZÍT.

JENOM JEDNO SLŮVKO ŘEKNI

LEŽ TO PŘECE NENÍ.

CO NA TOM, ŽE SE NÁZOR BRATRA

NA DRUHÉHO ZMĚNÍ?

PLNÉ TRUHLY ZLATA NEMÁŠ.

MILIONÁŘ NEJSI PŘEC;

TROCHU VÍCE PENĚZ MÍT,

VŠAK NENÍ ŠPATNÁ VĚC.

ŽE TI ZBÝVÁ MÁLO ČASU

NA BLIŽNÍ A JEJICH BÍDU?

Hlavně, že máš ty dost všeho,

HODNĚ CHLEBA, HODNĚ KLIDU.

PÝCHU PRÝ MÁ PÁN BŮH NERAD,

TO JE PRAVDA ODVĚKÁ.

ALE HRDOST, - TO JE VLASTNOST

MODERNÍHO ČLOVĚKA.

JEDNOU, JEDNOU PODÍVAT SE

JENOM JEDNOU — VÍCKRÁT NE,

PRO JEDNOU SE PŘECE OČÍM

NIC TAK ZLÉHO NESTANE.

A TAK SATAN NENÁPADNĚ,

ALE VELMI HBITĚ,

Z TĚCH DVOU SLŮVEK: „NIC“ A „JEDNOU“

SPŘÁDÁ SVOJE NITĚ.

Nová tolerance a společnost

JAROSLAV JUŘICA

Když komíny nové továrny na výrobu celulózy začaly vyfukovat do ovzduší zplodiny na malé město, začali si občané stěžovat na šíření zápachu a usazování popílku. Zápach a jemný prach se vplížily do všech bytů. Také do potravin a vody, do oblečení a pórů kůže. Ale zápach představuje vůni peněz, říkali opakovaně zástupci města. Zápach představuje pracovní místa v továrně. Slibuje blahobyt a jistotu.

„Mimo jiné, také si na to zvyknete“, říkali. A obyvatelé si zvykli. Po několika týdnech nebyl zápach tak protivný. Po několika měsících ho již nevnímali. Za rok nebo za dva si vzpomněli obyvatelé na zápach, jen když jim ho připomněli návštěvníci.

Osud města je podobenstvím o myšlenkách, které pronikají do naší společnosti se všech stran. Nová tolerance nezadržitelně vniká do našeho života nejen prostřednictvím tisku a televize, ale i textů písní. Ať jste si toho vědomí, nebo ne, obklopuje nás svůdné učení nové tolerance a ji doprovázející modloslužba, která vniká nejen do našich srdcí, ale i do srdcí našich dětí. Jestliže si nedáme pozor a budeme lhostejní, staneme se nepozorovaně konzumenty Nové tolerance a nebudeme schopni jí vzdorovat.

Nebezpečné oblasti Nové tolerance

Ve společenské oblasti ohrožuje Nová tolerance zejména umění, literaturu, zábavu, zdraví a vědu. Ž 11,2.3: „*Nebo aj, bezbožníci napínají lučiště, přikládají šípky své na tětvo, aby stříleli skryté na upřímné srdcem. Ale těmi usilováními zkažení budou; nebo spravedlivý co učiní?*“ Co můžeme učinit? Jak můžeme reagovat na všude pronikající vliv Nové tolerance ve společnosti? Jak můžeme před tímto vlivem chránit své děti?

Umění a literatura

Mnoho průměrných občanů v západním světě se v posledních letech nestačí divit, co vše je považováno za umění. Mezi bizarní příklady patří i takové, které jsou v USA podporovány národními radami pro umění (NEA). Mezi těmito „*uměleckými díly*“, které jsou daňově zvýhodňovány patří např. – slečna sedící na toaletě a .....metr vysoká hromada lidských výkalů, atd... Uvedl jsem ty nejslušnější. Pro uvedení dalších příkladů mi schází odvaha a brání mi estetika a slušnost vyjadřování.

Jak může někdo označit takové exponáty za umění, a ještě je podporovat státními penězi? Je to jednoduché. Je to výsledek vlivu Nové tolerance.

Společnost, která je pod vlivem Nové tolerance, zastává názor, že když jsou si všechny věroučné názory, chování, životní styly a nároky na pravdu rovny, pak nemáme měřítko, které by nám řeklo, že např. obraz Mony Lisy představuje větší umění než fotografie dívky na záchodě. Stejně je to i v literatuře. Dříve bylo čtenářům jasné, jaký názor měl pisatel. Vyjádřil se jasně a úkolem čtenáře bylo pochopit jeho myšlenky. V současné společnosti, na školách i univerzitách, to již obecně neplatí.

Na Oxfordské univerzitě byl proveden překlad Bible do inkluzivistické řeči, jedná se o Nový zákon a Žalmy. Zde uvádím příklady záměn:

Bible Jan 1,14	- slávu jakožto jednorozeného od Otce
Oxford	- sláva jediného syna rodičů...
Bible Luk. 11,2	- Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno Tvé, přijď království Tvé
Oxford	- Otče – matko, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé...

Atd...

V „otroctví“ Nové tolerance není ani v nejmenším něco špatného na záměně slov v Bibli, protože Bible nemá, tak jako každé literární dílo, žádný objektivní význam. Znamená jen tolik, co si jednotlivý čtenář myslí.

Co by tedy měl starostlivý křesťan dělat? Jak by měl reagovat na Novou toleranci v umění a literatuře? Filip. 4,8 „Dále pak, bratři, kterékoli věci jsou pravé, kteréž poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jestli která ctnost, a jestli která chvála, o těch věcech přemýšlejte.“

Pomozte dětem aby co nejdříve pochopili, že slova mají svůj význam. Kdyby ho neměla, bylo by nesmyslem vůbec mluvit nebo psát. To platilo pro dřívější generace. Dnes tomu již tak není. Jen si kriticky všimněme proslovů většiny politiků a také mnoha duchovních bez rozdílu příslušnosti k té či oné církvi.

Zábavný průmysl

Vezměme si jen například častou prezentaci homosexuálů v televizi a filmech v kinech. Proč to? Do sedmdesátých let jsme o tom téměř neslyšeli. Zamysleme se nad citátem z knihy *Slouching Towards Gomorrah*, New York, Regan Books 1996, str. 144-145 od soudce Roberta Boka: „Autoři, producenti a manažeři v Hollywoodu si myslí, že populárním způsobem ovlivní chování lidí. Nejenže prodávají holou reklamu, která má ovlivnit myšlení lidí, za miliardy dolarů, ale také si myslí, že jejich programy mohou zreformovat společnost. Vědí, že jeden program nezmění postoj lidí, proto spoléhají na stupňující se vliv dlouhodobého indoktrinálního účinku televize.“

Toto snažení zábavního průmyslu nepodporuje jen homosexuály, ale dává také souhlas a zvláštní sílu myšlenkám Nové tolerance (např. tradice Disneyových filmů obsahující prvky moonismu, panteismu, kouzelnictví a jiné).

Mohou se rodiče bránit proti takovému vlivu Nové tolerance? Rodiče by si měli především uvědomit, že výchova jejich dětí není úkolem Hollywoodu a jiných filmových děl, ale jejich vlastní úkol. Samozřejmě, že děti budou protestovat, ale rodiče musí být pevní. Učte se sami kriticky číst, dívat se a poslouchat. Učte i vaše děti:

rozumět - co říká kniha, vysílání, píseň

hodnotit - jak je zpráva prezentována. Jsou zřejmé určité směry? Je cíl pisatele, reportéra, umělce jasný, nebo skrytý? Jaký vztah má zpráva k pravdě Božího slova a ke zjevení Božímu v Ježíši Kristu?

reagovat - buď zprávu přijmu, nebo odmítnu.

Zdraví a léčba

Nebudu zde rozebírat jednotlivé falešné léčitelské metody, ty jsou popisovány na jiném místě v časopise. Chci jen ukázat, jak např. můžeme zjistit o jaký způsob léčení se jedná, případně ho odmítnout. Je nutné dávat pozor na výrazy, jako např. vyšší moc, duchovní a nadpřirozená síla, channeling, které ukazují na spojení s filozofií a modlářstvím dálného východu. Nikdy neakceptujte modlářství a okultní praktiky, které se mnohdy skrývají za lékařstvím. Trvejte na tom, že náboženství nesmí být směřováno s léčením, protože lékařství bývá často použito jako propagace náboženství z Dálného východu.

Když váš lékař chce použít metodu kterou neznáte, nestyďte se klást otázky a případně si ji nechte písemně předložit k prostudování. Nespokojte se jen se slovy. Mnohdy bývají zamlčeny zásadní poznatky a pravdy. K tomu je zapotřebí hodně odvahy. A jaké jsou reakce lékařů? Z vlastní zkušenosti můžu říct, že lékaři velmi často reagují velice nepěkně, snad až drze a pacientovi dávají znát, že může jít jinam. Velice arogantně jednal se mnou lékař, když jsem odmítl aplikaci akupunktury. Nebyl to ale jediný případ. S takovým postojem mnoha lékařů je třeba počítat a pak nebudeme překvapeni. Stůjme pevně na křesťanských zásadách. ■

Ježíš vítězí!

CESTA DO BOŽÍ ŘÍŠE

DANIEL SAMUEL

Křesťanství se skládá z mnoha církví, náboženských skupin a sekt, a tak se zdá, že do Božího království vede více cest. Protože však Pán Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda i život, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“ (J 14,6) a protože je jen jeden Ježíš, Syn Boží, je jen jediná cesta do Boží říše. Mezi nejvíce rozšířené sporné otázky, které křesťany zaměstnávají a rozdělují, patří „víra“ a „skutky“. Jedni zdůrazňují víru – „spasení pouze skrze víru“, druzí zase skutky – spasení skrze skutky, a další přikládají skutkům a víře stejný význam. Také tvrzení „že jsme již spaseni“ patří k těmto sporným bodům.

V následující krátké studii, kterou jsem rozdělil do pěti obrazů, bych chtěl jednoduchým a názorným způsobem tento problém rozebrat.

První obraz

Člověk se ocitá v nebezpečné situaci. Může se zachránit útekem správně zvolenou cestou. Volba, kterou cestu by měl použít, není jednoduchá. Rozhodne se, a věří, že našel tu správnou cestu. Ovšem, zůstane-li jen u víry, nedostane se do bezpečí. Musí něco dělat, musí běžet zvoleným směrem. Pouze tak, skrze svojí víru a své jednání (skutek) se může zachránit (může být spasen). Tak fungují v životě víra a skutky.

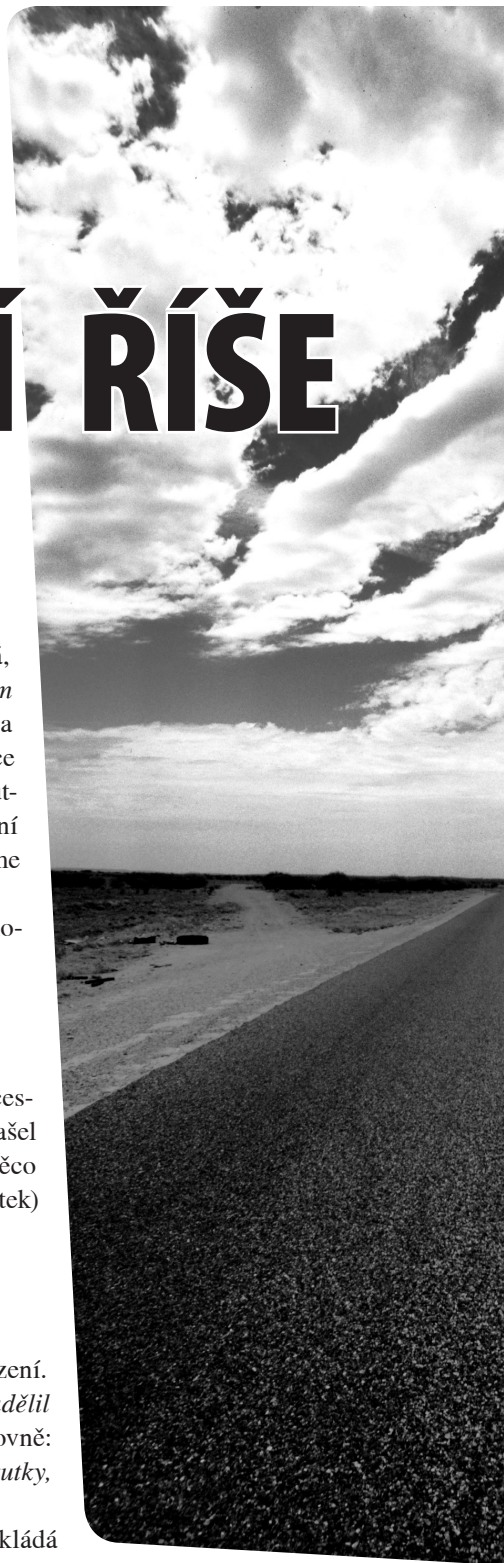
Druhý obraz

Podle bible jsou jak víra, tak i skutky Boží dary, které obdrží každý člověk při narození. Apoštol Pavel říká ve své epištole k Římanům o udělené víře: „... *jakou míru víry udělil každému Bůh.*“ (Ř 12,3b) A o skutečích hovoří tentýž apoštol k Efezkým následovně: „*Jsmo přece Jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.*“ (Ef 2,10)

Abychom této výpovědi lépe porozuměli, použijí jako příklad počítač. Počítač se skládá ze dvou základních komponentů, z tzv. hardware a software. Hardware se dá přirovnat k lidskému tělu a jeho orgánům. Software ke schopnostem, tj. k darům každého jednotlivce. Takový je každý počítač i člověk při svém narození. Takto vybavený počítač nepodává žádný zvláštní výkon. Teprve, když se s ním pracuje a vloží se do něho množství údajů, plní svůj úkol. Stejně i člověk se musí od dětství učit, být vychováván. Všichni lidé neobdrželi od Boha stejné schopnosti. Jsou ale dary, které obdrželi všichni. K nim patří schopnost věřit a konat dobro. Je nápadné, že zvláště víru ve vyšší moc, v Boha, najdeme u všech národů. Také schopnost konat dobro, je lidem víc vlastní než konat zlo. Jinak řečeno: Člověk, který věří Bohu a dělá dobré skutky, je normální, a naopak takový, který Bohu nevěří a nekoná žádné dobré skutky, je degenerovaná, nemocná bytost.

Třetí obraz

„Véra“ i „dobré skutky“ nemusí být automaticky dobré a správné. Musíme vzít v úvahu i motivaci. O víře čteme: „*Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.*“ (Jak 2,19) „*Na to jim Ježíš odpověděl: Mějte víru Bohem působenou.*“ (Mk 11,22/Albrecht) A o skutečích se píše: „*Mnozí mi říkají: Mějte víru v onen den soudu; ... nečinili jsme mnoho mocných činů Tvým jménem? Tehdy však jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal! Odejděte ode mne, činitele nepravosti!*“ (Mt 7,22/Žil.) Z těchto výpovědí vyplývá, že pravá víra a pravé skutky podléhají určité vesmírné, Bohem dané, normě.

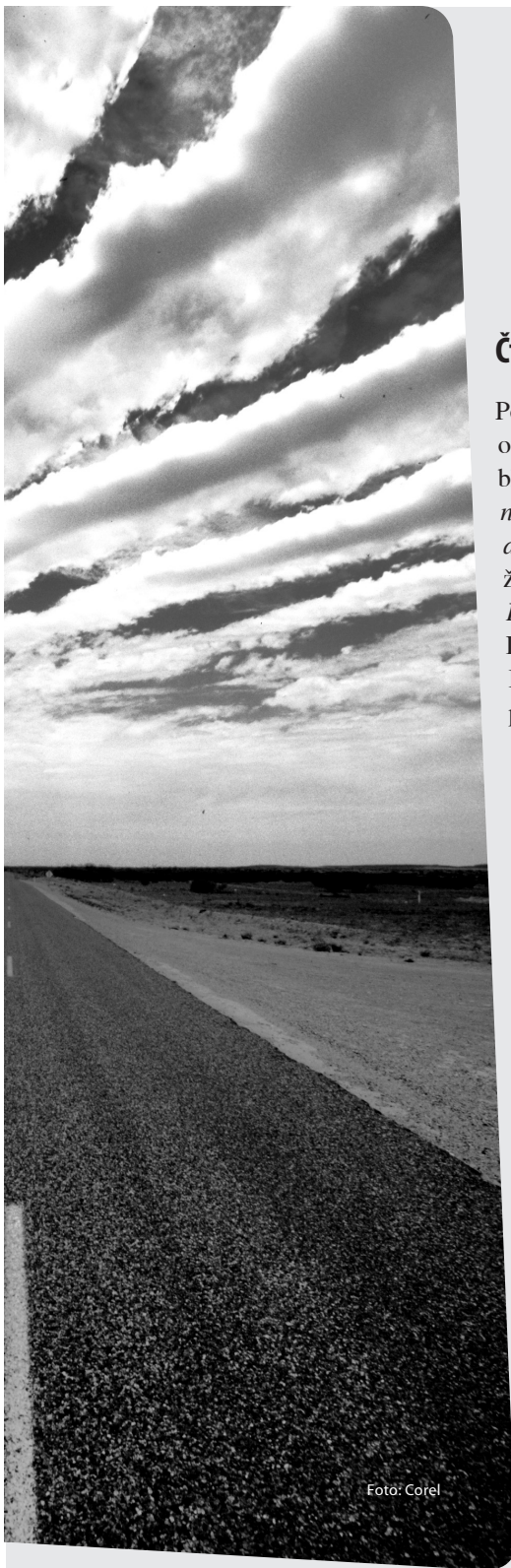

Foto: Corel

Čtvrtý obraz

Položme si otázku: „Přijde hříšník do Božího království?“ Zdá se to být jednoduchá otázka. A přece na ni nemůžeme odpovědět jednoduše slovem „ano“ nebo „ne“. V Bibli je hříšník postaven na úroveň s nečistým. „*Neboť toho si buďte vědomi, že žádný necudný nebo nečistý nebo lakomý, to je modlář, nemá podíl v království Kristově a Božím.*“ (Ef 5,5/Žil.) Podle těchto slov, tam nepřijde žádný hříšník (nečistý), leda, že se předtím nechá očistit krví Ježíše Krista, jak je napsáno v 1J 1,7: „*...krev Ježíše Krista, Jeho syna, očisťuje nás od všeho hříchu.*“

Další, zdánlivě jednoduchá otázka zní: „Platí toto očistění pro každého hříšníka?“ I zde platí totéž co u první otázky. Kdyby očistění bylo pro každého nepodmíněné, pak by to muselo znamenat, že na novou zemi by vlastně přišli všichni lidé, dobří i zlí. To by však znamenalo, že by se příští království Pána Ježíše, podobalo dnešnímu světu. Ale Bůh stanovil podmínky pro očistění. Pán ježíš řekl: „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého nebeského Otce.*“ (Mt 7,21/Žil.)

Kdo chce být jako hříšník očistěn, aby pak mohl vejít jako svatý do Boží říše, musí v nebeského Otce a Jeho ustanovení věřit, a konat odpovídající pravé skutky. Tyto pravé skutky jsou definovány v mravním Božím zákoně, v deseti přikázáních.

Pátý obraz

Kdo rozhodne o tom, kdo bude krví Ježíšovou očistěn a kdo ne? To není Bůh sám, jak se snad mnozí domnívají, ale nejvyšší vesmírný soud, kterému On předsedá. „*Hleděl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící. Potok ohnivý tekl a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly.*“ (Dan 7,9.10 BK) Podle jiné nebeské scény, která je popsána ve Zjevení Janově ve 4. kapitole, patří k osazenstvu soudu, mimo toho jenž sedí na trůnu a mnoha andělů, ještě Pán Ježíš (Beránek) jako obhájce, 24 starců, a další nebeské bytostí. Soud probíhá zákonným způsobem, všechny záznamy v knize života každého jednotlivého člověka jsou zváženy a zhodnoceny. „*Spravedlnost a soud jsou základem trůnu Tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář Tvou.*“ (Ž 89,15) „*Uviděl jsem mrtvé, veliké i malé, stáli před trůnem, a byly otevřeny knihy. Také jiná kniha, kniha života, byla otevřena, a ti mrtví byli souzeni, tím, co bylo psáno v knihách, podle svých skutků.*“ (Zj 20,12/Žil.)

Závěr

Dlouhodobé pozorování ukázalo, že se původní zdravá víra a dobré skutky znatelně změnily v negativní. „*Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmou za světlo a světlo za tmou, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké!*“ (Iz 5,20) Křesťanský svět žije pod vlivem nové teologie. Součástí jejího učení je strach odloučit někoho od Boha, případně ztížit k Němu přístup. Tvrdí se, že ke spasení, stačí pouze víra. Jak ale těchto pět obrazů ukázalo, není takové tvrzení správné a biblické. K ještě zřetelnějšímu objasnění citují slova apoštola Jakuba 2,21–24: „*Náš praotec Abraham, který obětoval svého syna Izáka na oltáři – nebyl ospravedlněn ze skutků? – Zde vidíš přec, že víra působila spolu se skutky, a že teprv ze skutků se víra stala úplou; jen tak se splnilo Písmo, jež praví: Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost a byl nazván Přítelem Božím. Tu vidíte, že člověk bývá ospravedlněn ze skutků, a ne jenom z víry.*“ ■

našim čtenářům

Boj kultur

JAROSLAV JUŘICA
IV. díl

© Raphael Levy - FOTOLIA

Je vznik izraelského státu důvodem současné krize?

Experti na otázku Blízkého východu míní, že krize započala založením nového státu Izrael v roce 1948! Je tento názor správný?

Na internetových stránkách www.jeruzalem-schalom.de čteme: „pevným a silným hlasem vyhlásil David Ben Gurion 14.5.1948 stát Izrael. Tohoto aktu se zúčastnilo 200 pozvaných hostů a zástupců veřejného života Židů v Palestině, kteří se stali svědky historického okamžiku. V 16,00 hodin izraelského času zahájil D.B. Gurion zasedání provizorní vlády ve velkém sále městského muzea v Tel Avivu....“

V 16,32 bylo vyhlášení státu Izrael ukončeno. Nepředstavitelné nadšení a vděčnost zachvátily víc než 600 000 Židů v Palestině, i ty roztroušené po celém světě. Po téměř 2 000 letech dostali znovu vlastní stát, vládu, armádu, stali se národem v zemi biblických dějin spasení, dostali svoji identitu, izraelský pas, stali se národem synů a dcer Abraháma.

Ale v tuto dobu již kroužily nad Tel Avivem egyptská letadla. Ještě zbývalo 7 hodin a 28 minut do ukončení anglického mandátu. V 00,00 hodin Arabové započali válku. D.B. Gurion svlékl svůj černý oblek. Všichni spatřili, že pod ním měl vojenskou khaki uniformu. Pak řekl: „Oslava skončila, začala válka!“

15.5.1948 v 00,00 hodin napadly dobře vyzbrojené armády pěti arabských států, Egypta, Jordánska, Iráku, Sýrie a Libanonu mladý izraelský stát s cílem zničit stát i jeho obyvatele.

Sotva unikli Židé velkému pronásledování za Hitlera a těšili se, že po 2 000 letech rozptýlení stojí konečně na biblické půdě své vlasti, Izraele, byli napadeni nepřítelem a znovu ohroženi úplným vyhlazením. Od té doby již vlastně nežijí v míru.

Války na Blízkém východě:

- 1948 (východní Jeruzalém je v rukou Jordánska, 58 synagog je zničeno, Židé jsou z této části vystěhováni, Jeruzalém je rozděleným městem).
- 1956 Suezská válka
- 1967 Šestidenní válka (východní Jeruzalém je znovu v rukou Židů)
- 1973 Yom – Kippur – válka
- 1982 Jeruzalém vyhlášen hlavním městem
- 1982 Libanon
- 1991 Válka v zálivu (Irák)
- 2006 současnost všem známá

Toto byly boje mezi Izraelem a arabskými zeměmi; Egyptem, Libyí, Íránem, Sýrií, Libanem, Saudskou Arábií, Irákem. V těchto válkách nešlo o islámský extremismus, aspoň nebyl k poznání, ale šlo v zásadě o staré nepřítelství mezi Židy a Araby a o mocenský nárok Izraele na jemu Bohem zaslíbenou zemi.

Jaroslav Juřica